

ΚΙΡΑ ΚΑΣ

*New York Times*  
Best Seller

Κυκλοφορεί  
σε 32 χώρες.



ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ  
ΒΙΒΛΙΟ V



Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE CROWN  
Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2016  
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το Στέμμα**  
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Kiera Cass  
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχί  
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλπη Κυργιοπούλου  
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons  
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Kiera Cass, 2016  
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Gustavo Marx/Merge Left Reps, Inc, 2016  
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1873-5  
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1874-2

*Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

#### **ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.**

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση  
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα  
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr  
**www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr**

#### **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece  
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece  
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr  
**www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr**

ΚΙΡΑ ΚΑΣ



ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ  
ΒΙΒΛΙΟ V

*Μετάφραση:  
Φωτεινή Μοσχή*



*Στους Γκάιντεν και Ζούζου,  
τους καλύτερους μικρούς ήρωες που έπλασα ποτέ.*



# 1

«ΛΥΠΑΜΑΙ», ΕΙΠΑ ΚΑΙ προετοιμάστηκα για την αναπόφευκτη αντίδραση. Όταν είχε ξεκινήσει η Επιλογή μου, την είχα φανταστεί να τελειώνει έτσι: δεκάδες από τους μνηστήρες μου να φεύγουν την ίδια στιγμή, και οι περισσότεροι να είναι απρόθυμοι να απομακρυνθούν τόσο γρήγορα από τα φώτα της δημοσιότητας. Ωστόσο, μετά τις τελευταίες εβδομάδες, έχοντας αντιληφθεί πόσο ευγενικοί, έξυπνοι και γενναιόδωροι ήταν πολλοί από αυτούς, ένιωθα τη μαζική αποχώρηση σχεδόν σπαρακτική.

Ήταν δίκαιοι απέναντί μου, κι εγώ έπρεπε να φανώ τώρα πολύ άδικη απέναντί τους.

Όλοι τους έπρεπε να περιμένουν την επίσημη ανακοίνωση που θα έκανα σύντομα.

«Ξέρω ότι είναι απότομο, όμως, δεδομένης της κρίσιμης κατάστασης της μητέρας μου, ο πατέρας μου μου ζήτησε να αναλάβω περισσότερες ευθύνες, και νιώθω ότι ο μόνος τρόπος να το καταφέρω είναι να μειώσω τις επιλογές σ' αυτόν τον διαγωνισμό».

«Πώς είναι η βασίλισσα;» ρώτησε ο Χέιλ και ξεροκατάπιε. Αναστέναξα. «Φαίνεται... φαίνεται πολύ χάλια».

Ο μπαμπάς είχε διατάσει να με αφήσει να τη δω, αλλά τον έπεισα τελικά. Κατάλαβα τους λόγους του δισταγμού του μόλις την είδα, κοιμισμένη, με το μόνιτορ δίπλα της να παρακολουθεί τη λειτουργία της καρδιάς της. Είχε μόλις βγει από το χειρουργείο, το οποίο ήταν πολύ δύσκολο.

Ένας από τους γιατρούς ανέφερε ότι την έχασαν για ένα λεπτό, αλλά κατάφεραν να την επαναφέρουν. Κάθισα πλάι της, κρατώντας της το χέρι. Παρόλο που ήταν εντελώς ανόητο, καμπούριαζα, βέβαιη πως αυτό θα την έκανε να σηκωθεί για να μου διορθώσει τη στάση. Δεν έπιασε.

«Είναι ζωντανή, όμως. Και ο πατέρας μου... έχει...»

Ο Ραούλ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο μου. «Μην ανησυχείτε, Υψηλοτάτη. Καταλαβαίνουμε»

Άφησα το βλέμμα μου να πλανηθεί στον χώρο και σταμάτησα για μια στιγμή στον καθένα από τους Επίλεκτους, καθώς προσπαθούσα να απομνημονεύσω τα πρόσωπά τους.

«Ξέρετε, ήμουν τρομοκρατημένη πριν έρθετε», ομολόγησα. Ακούστηκαν μερικά γελάκια. «Σας ευχαριστώ πολύ που λάβατε μέρος και που δείξατε τόση κατανόηση μαζί μου».

Στην αίθουσα μπήκε ένας φρουρός και ξερόβηξε για να κάνει αισθητή την παρουσία του. «Με συγχωρείτε, κυρία μου. Πολύ σύντομα αρχίζει η εκπομπή. Το συνεργείο θα ήθελε να βεβαιωθεί... εμ» –έκανε μια αόριστη κίνηση με το χέρι του– «για τα μαλλιά σας και τα λοιπά».

Έγνεψα καταφατικά. «Σ' ευχαριστώ. Θα είμαι έτοιμη σε ένα λεπτό».

Όταν έφυγε, έστρεψα ξανά την προσοχή μου στα αγόρια.

«Ελπίζω να με συγχωρήσετε για αυτόν τον ομαδικό αποχαιρετισμό. Εύχομαι σε όλους σας ό,τι καλύτερο για το μέλλον».

Ακούστηκε μια χορωδία από σιγανούς χαιρετισμούς καθώς έφευγα. Όταν βγήκα από το Σαλόνι των Κυρίων πήρα μια

βαθιά ανάσα και προετοιμάστηκα γι' αυτό που με περιέμενε. *Είσαι η Ίντλιν Σριβ, και κανείς δεν είναι τόσο ισχυρός όσο εσύ.*

Το παλάτι ήταν απόκοσμα ήσυχο, χωρίς τη μαμά και τις κυρίες επί των τιμών να πηγαινοέρχονται, και το γέλιο του Άρεν να γεμίζει τους διαδρόμους.

Κράτησα το κεφάλι μου ψηλά καθώς κατέβαινα προς το τηλεοπτικό στούντιο.

«Υψηλοτάτη», με χαιρέτησαν αρκετά άτομα μόλις πέρασα το κατώφλι· υποκλίθηκαν και έκαναν στην άκρη για να περάσω ενώ απέφευγαν να με κοιτάξουν στα μάτια. Δεν μπορούσα να καταλάβω αν ήταν για συμπαραράσταση ή επειδή ήξεραν ήδη.

«Οχ!» έκανα. «Γυαλίζω λίγο. Μπορείτε να...»

«Φυσικά, Υψηλοτάτη». Ένα κορίτσι ταμπονάρισε το πρόσωπό μου και μου έβαλε πούδρα.

Ίσως τον ψηλό δαντελένιο γιακά του φορέματός μου. Το πρωί, την ώρα που ντυνόμουν, το μαύρο μού είχε φανεί καλή επιλογή, δεδομένης της γενικότερης διάθεσης στο παλάτι, αλλά τώρα δεν ήμουν και τόσο σίγουρη.

«Δείχνω πολύ σοβαρή», μονολόγησα αγχωμένη. «Αγχωμένη σοβαρή. Είναι τελείως λάθος επιλογή».

«Είστε πανέμορφη, κυρία μου». Η μακιγιέρ πέρασε ένα φρέσκο στρώμα χρώματος στα χείλη μου. «Σαν τη μητέρα σας».

«Δεν είμαι», απάντησα με παράπονο. «Δεν έχω πάρει τίποτε από τα μαλλιά, το δέρμα ή τα μάτια της».

«Δεν εννοούσα αυτό». Η κοπέλα στάθηκε δίπλα μου και κοίταξε το είδωλό μου στον καθρέφτη. «Βλέπετε εδώ;» μου είπε και έδειξε τα μάτια μου. «Δεν έχετε το ίδιο σχήμα, αλλά έχετε την ίδια αποφασιστικότητα. Και τα χείλη σας έχουν το ίδιο ελπιδοφόρο χαμόγελο. Ξέρω ότι έχετε τα χρώματα της γιαγιάς σας, αλλά είστε ίδια η μητέρα σας μέσα και έξω».

Κοίταξα την εικόνα μου. Μπορούσα σχεδόν να καταλάβω τι εννοούσε. Για μια στιγμή ένιωσα λιγότερο μόνη. «Σε ευχαριστώ. Αυτό σημαίνει πολλά για μένα».

«Προσευχόμαστε όλοι μας για εκείνη, κυρία μου. Είναι σκληρό καρύδι».

Γέλασα, παρά την κακή μου διάθεση. «Αυτό είναι σίγουρο».

«Δυο λεπτά!» φώναξε ο διευθυντής παραγωγής.

Ανέβηκα στο στρωμένο πλατό, ίσιωσα το φόρεμά μου και άγγιξα ελαφρώς τα μαλλιά μου. Το στούντιο ήταν πιο κρύο από ό,τι συνήθως, παρά τα φώτα, και ανατρίχιασα καθώς πήρα τη θέση μου στο βήμα.

Ο Γκαβριέλ, ελαφρώς ανεπίσημα αλλά και πάλι εξαιρετικά καλοντυμένος, μου χαμογέλασε για συμπαράσταση καθώς πλησίαζε. «Είστε σίγουρη ότι θέλετε να το κάνετε αυτό; Θα μπορούσα να κάνω την ανακοίνωση εκ μέρους σας αν έχετε κάποιον ενδοιασμό».

«Ευχαριστώ, αλλά νομίζω ότι πρέπει να την κάνω μόνη μου».

«Εντάξει τότε. Πώς τα πάει;»

«Ήταν καλά μέχρι πριν από μια ώρα. Οι γιατροί την έχουν σε καταστολή για να αναρρώσει γρηγορότερα, αλλά φαίνεται τόσο ταλαιπωρημένη...» Έκλεισα για ένα λεπτό τα μάτια μου για να ηρεμήσω. «Συγγνώμη. Όλο αυτό με έχει φέρει σχεδόν στα όριά μου. Αλλά τουλάχιστον τα καταφέρνω καλύτερα από τον μπαμπά».

Κούνησε το κεφάλι του. «Δεν υπάρχει κανείς που να υποφέρει περισσότερο από αυτόν. Ολόκληρος ο κόσμος του περιστρέφεται γύρω από εκείνη από τότε που γνωρίστηκαν».

Θυμήθηκα την προηγούμενη νύχτα, τον τοίχο με τις φωτογραφίες στο δωμάτιό τους, και αναλογίστηκα όλες τις λεπτομέρειες που μου είχαν μόλις πρόσφατα αποκαλύψει σχετικά

με το πώς είχαν ερωτευτεί. Εξακολουθούσα να μην μπορώ να βρω κανένα νόημα στο να περάσεις αμέτρητα εμπόδια για την αγάπη, μόνο και μόνο για να καταλήξεις στο τέλος τόσο ανίσχυρος.

«Εσύ ήσουν εκεί, Γκαβρίλ. Είχες δει την Επιλογή τους». Ξεροκατάπια, διστακτική. «Πες μου, λειτουργεί πραγματικά; Πώς;»

Ανασήκωσε τους ώμους του. «Η δική σας Επιλογή είναι η τρίτη που έχω δει και δεν μπορώ να σας πω πώς λειτουργεί, πώς μπορεί μια κλήρωση να φέρει σε κάποιον την αδελφή ψυχή του. Ωστόσο, θα σας πω το εξής: ο παππούς σας δεν ήταν ένας άνδρας που θαύμαζα, αλλά φερόταν στη βασιλίσσά του σαν να ήταν ο πιο σημαντικός άνθρωπος που πάτησε ποτέ στον πλανήτη. Ενώ με άλλους ήταν σκληρός, με εκείνη ήταν μεγαλόκαρδος. Του έβγαζε τον καλύτερο εαυτό του, ενώ δε θα έλεγα το ίδιο για... Τέλος πάντων, βρήκε την κατάλληλη γυναίκα».

Τον κοίταξα εξεταστικά και αναρωτήθηκα τι είχε παραλείψει να πει. Ήξερα ότι ο παππούς ήταν αυστηρός ηγέτης, αλλά στην πραγματικότητα μόνο αυτή την πλευρά του γνώριζα. Ο μπαμπάς δε μιλούσε πολύ γι' αυτόν και πάντα με ενδιέφερε να ακούω περισσότερα για τη γιαγιά.

«Και ο δικός σας πατέρας... Νομίζω ότι δεν είχε ιδέα τι έψαχνε. Ειλικρινά, πιστεύω πως ούτε η μητέρα σας ήξερε. Όμως, ήταν φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλο από κάθε άποψη. Όλοι γύρω τους το έβλεπαν πολύ πριν καν το καταλάβουν οι ίδιοι».

«Αλήθεια;» τον ρώτησα. «Δεν το είχαν καταλάβει;»

Έκανε μια γκριμάτσα. «Για να είμαι ειλικρινής, περισσότερο εκείνη φαινόταν πως δεν είχε ιδέα». Μου έριξε μια ματιά με νόημα «Μάλλον είναι οικογενειακό σας».

«Γκαβριέλ, είσαι ένας από τους λίγους ανθρώπους στους οποίους μπορώ να το εξομολογηθώ αυτό. Δεν είναι ότι δεν ξέρω τι ψάχνω. Απλώς δεν ήμουν έτοιμη να αρχίσω να ψάχνω».

«Α, μάλιστα. Αναρωτιόμουν γι' αυτό».

«Αλλά τώρα είμαι εδώ».

«Και πολύ φοβάμαι ότι είστε μόνη σας. Αν επιλέξετε να το συνεχίσετε –μετά το χθεσινό δε θα σας κατηγορήσει κανείς αν δεν το κάνετε–, μονάχα εσείς μπορείτε να πάρετε μια τόσο σημαντική απόφαση».

Κούνησα το κεφάλι μου. «Το ξέρω. Γι' αυτό είναι τόσο τρομακτικό».

«Δέκα δευτερόλεπτα», φώναξε ο βοηθός σκηνοθέτη.

Ο Γκαβριέλ με χτύπησε απαλά στον ώμο. «Είμαι εδώ για εσάς, Υψηλοτάτη».

«Ευχαριστώ».

Ίσως τους ώμους μου κοιτάζοντας την κάμερα, και προσπάθησα να δείχνω ήρεμη καθώς το κόκκινο φωτάκι άρχισε να αναβοσβήνει.

«Καλημέρα, λαέ της Ιλέα. Εγώ, η Πριγκίπισσα Ίντλιν Σριβ, βρίσκομαι εδώ για να σας ανακοινώσω κάποια πρόσφατα περιστατικά που συνέβησαν στη βασιλική οικογένεια. Ας ξεκινήσω με τα καλά νέα».

Προσπάθησα να χαμογελάσω, πραγματικά προσπάθησα, αλλά το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν το πόσο μόνη και εγκαταλελειμμένη ένιωθα.

«Ο αγαπημένος μου αδελφός, ο Άρεν Σριβ, παντρεύτηκε την Πριγκίπισσα Καμίλ ντε Σοβτέρ της Γαλλίας. Αν και η στιγμή που επέλεξαν για τον γάμο τους ήταν έκπληξη για όλους μας, η χαρά μας για το ευτυχές ζευγάρι είναι πολύ μεγάλη. Ελπίζω να τους ευχηθείτε κι εσείς μαζί μου να έχουν έναν ευτυχισμένο γάμο».

Δίστασα. Μπορείς να το κάνεις, Ίντλιν.

«Τα δυσάρεστα νέα είναι ότι χθες το βράδυ η μητέρα μου, Αμέρικα Στριβ, η βασίλισσα της Ιλέα, έπαθε μια πολύ σοβαρή καρδιακή προσβολή».

Σταμάτησα. Οι λέξεις ήταν λες και είχαν σχηματίσει στον λαιμό μου ένα φράγμα και έκαναν την ομιλία όλο και πιο δύσκολη.

«Η κατάστασή της είναι κρίσιμη και βρίσκεται υπό στενή ιατρική παρακολούθηση. Παρακαλώ...»

Έφερα το χέρι μου κοντά στο στόμα μου. Ήμουν έτοιμη να βάλω τα κλάματα. Ήμουν έτοιμη να καταρρεύσω μπροστά στον φακό και, έπειτα από όλα όσα μου είχε πει ο Άρεν για τα αισθήματα του κόσμου απέναντί μου, το να φανώ αδύναμη ήταν το τελευταίο πράγμα που ήθελα.

Κατέβασα το κεφάλι μου. Η μαμά με χρειαζόταν. Ο μπαμπάς με χρειαζόταν. Ίσως, σε ένα μικρό βαθμό, να με χρειαζόταν ακόμα και η χώρα. Δεν μπορούσα να τους απογοητεύσω. Σκούπισα τα δάκρυά μου και συνέχισα.

«Παρακαλώ, προσευχηθείτε να γίνει γρήγορα καλά, καθώς τη λατρεύουμε όλοι και χρειαζόμαστε την πολύτιμη στήριξή της».

Πήρα μια ανάσα. Ήταν ο μόνος τρόπος να αντέξω. Εισπνοή-εκπνοή.

«Η μητέρα μου εκτιμούσε ιδιαίτερα την Επιλογή, που, όπως ξέρετε, οδήγησε στον μακροχρόνιο και ευτυχισμένο γάμο των γονιών μου. Γι' αυτό αποφάσισα να σεβαστώ αυτήν που ξέρω ότι θα ήταν η πιο βαθιά επιθυμία της και να συνεχίσω τη δική μου Επιλογή».

»Ωστόσο, εξαιτίας της αγωνίας που έχει επιβαρύνει την οικογένειά μας τις τελευταίες είκοσι τέσσερις ώρες, νομίζω πως είναι συνετό να μειώσω τους Επίλεκτους. Ο πατέ-

ρας μου είχε μειώσει τις δικές του υποψήφιες σε έξι από δέκα εξαιτίας έκτακτων περιστάσεων, κι έκανα κι εγώ το ίδιο. Οι παρακάτω έξι κύριοι έχουν επιλεγεί για να παραμείνουν στην Επιλογή: ο κ. Γκάνερ Κροφτ, ο κ. Κάιλ Γούντγουορκ, ο κ. Ίαν Κέιμπελ, ο κ. Χέιλ Γκάρνερ, ο κ. Φοξ Γουέσλι και ο κ. Ενρί Γιαακόπι».

Τα ονόματα αυτά ήταν παράξενα καταπραϊντικά για την ψυχή μου. Φανταζόμουν πόσο υπερήφανοι θα αισθάνονταν όλοι τους και ένιωθα τη λάμψη τους ακόμα και από μακριά.

Είχα φτάσει σχεδόν στο τέλος. Πλέον γνώριζαν ότι ο Άρεν είχε φύγει, ότι η μητέρα μου μπορεί και να πέθαινε και ότι η Επιλογή θα συνεχιζόταν. Έμεναν μόνο τα νέα που έτρεμα να ανακοινώσω. Χάρη στην επιστολή του Άρεν, τώρα καταλάβαινα ακριβώς τι πίστευε για μένα ο λαός μου. Ποια θα ήταν η αντίδρασή του άραγε;

«Με τη μητέρα μου σε τόσο κρίσιμη κατάσταση, ο πατέρας μου, ο Βασιλιάς Μείξον Σριβ, έχει επιλέξει να μείνει στο πλευρό της». Είχε έρθει η στιγμή. «Γι' αυτό, με έχει ονομάσει αντιβασιλίσσα μέχρι να νιώσει έτοιμος να επιστρέψει στη θέση του. Εγώ θα παίρνω όλες τις αποφάσεις που αφορούν τη χώρα μέχρι νεοτέρας. Αναλαμβάνω αυτόν τον ρόλο με βαριά καρδιά, αλλά μου δίνει μεγάλη χαρά να μπορώ να προσφέρω έστω και λίγη γαλήνη στους γονείς μου.

»Θα σας ενημερώσουμε για όλα αυτά τα θέματα ξανά μόλις έχουμε νεότερα. Ευχαριστώ για τον χρόνο σας, καλή σας μέρα».

Οι κάμερες σταμάτησαν να γράφουν και απομακρύνθηκαν ελαφρώς από τη σκηνή προς μία από τις θέσεις που προορίζονταν συνήθως για την οικογένειά μου. Ένιωθα να ζαλίζομαι και θα μπορούσα να μείνω εκεί με τις ώρες μέχρι να ξαναβρω την αυτοκυριαρχία μου αν πίστευα ότι θα με άφηναν

ήσυχη, αλλά είχα πάρα πολλά πράγματα να κάνω. Το πρώτο στη λίστα μου ήταν να επισκεφτώ ξανά τη μαμά και τον μπαμπά και μετά να πιάσω δουλειά. Κάποια στιγμή μες στη μέρα θα έπρεπε να συναντηθώ και με τους Επίλεκτους.

Σταμάτησα απότομα ενώ έβγαينا από το στούντιο, καθώς μια ομάδα νεαρών κυριών μού έκλεισε τον δρόμο. Το πρώτο πρόσωπο που είδα ήταν αυτό του Χέιλ. Η έκφρασή του φωτίστηκε και μου έδωσε ένα λουλούδι. «Για σένα».

Κοίταξα τους υπόλοιπους και είδα ότι κρατούσαν όλοι λουλούδια, κάποιοι μάλιστα με τις ρίζες να κρέμονται ακόμα στο κοτσάνι τους. Μπορούσα μόνο να υποθέσω ότι μόλις άκουσαν το όνομά τους έτρεξαν έξω στον κήπο και ήρθαν στο στούντιο.

«Ανόητοι!» Αναστέναξα. «Σας ευχαριστώ!»

Πήρα το λουλούδι του Χέιλ και τον αγκάλιασα.

«Ξέρω ότι είπα ότι θα κάνω κάθε μέρα ένα πράγμα που θα σε κάνει χαρούμενη», μου ψιθύρισε, «όμως, αν θέλεις να κάνω δύο πες μου, εντάξει;»

Τον έσφιξα λίγο περισσότερο. «Ευχαριστώ».

Επόμενος ήταν ο Ίαν και, παρόλο που είχαμε αγγίξει ο ένας τον άλλο μόνο στις σημειμένες φωτογραφίες του ραντεβού μας, δεν μπόρεσα να μην τον αγκαλιάσω.

«Νιώθω ότι σε παρέσυραν», μουρμούρισα.

«Εγώ πήρα το δικό μου από ένα βάζο στον διάδρομο. Μη με προδώσεις».

Τον χτύπησα απαλά στην πλάτη και έκανε κι εκείνος το ίδιο.

«Θα γίνει καλά», μου υποσχέθηκε. «Όλα θα πάνε καλά».

Ο Κάιλ είχε τρυπήσει το δάχτυλό του με ένα αγκάθι και κράτησε αδέξια το χέρι του μακριά από τα ρούχα μου για να μη με λερώσει καθώς αγκαλιαστήκαμε. Με έκανε να γελάσω, και ήταν τέλειο.

«Για να χαμογελάς εσύ», είπε ο Ενρί καθώς πρόσθεσα το λουλούδι του στο μπουκέτο μου.

«Καλά, καλά», απάντησα και μου γέλασε.

Ακόμα και ο Έρικ μού είχε φέρει λουλούδι. Χαμογέλασα λίγο ειρωνικά όταν το είδα.

«Αυτό είναι πικραλίδα», του είπα.

Ανασήκωσε τους ώμους του. «Το ξέρω. Κάποιοι βλέπουν ένα αγριόχορτο, ενώ άλλοι ένα λουλούδι. Είναι όλα θέμα οπτικής».

Τύλιξα γύρω του τα μπράτσα μου και ένιωσα ότι κοιτούσε τους άλλους καθώς τον αγκάλιαζα, νιώθοντας μάλλον άβολα που δεχόταν την ίδια αντιμετώπιση μ' εκείνους.

Ο Γκάνερ ξεροκατάπιε και δεν μπόρεσε να πει πολλά, αλλά με κράτησε απαλά πριν πάω στον επόμενο.

Ο Φοξ κρατούσε τρία λουλούδια. «Δεν μπορούσα να διαλέξω».

Χαμογέλασα. «Είναι όλα όμορφα. Ευχαριστώ».

Η αγκαλιά του Φοξ ήταν σφιχτή, σαν να χρειαζόταν υποστήριξη περισσότερο από μένα. Τον έσφιξα και κοίταξα τους Επίλεκτους μου.

Όχι, αυτή η διαδικασία δεν είχε λογική, αλλά μπορούσα να καταλάβω πώς γινόταν, πώς μπορούσε η καρδιά σου να παρασυρθεί μέσα σε όλο αυτό. Και αυτή ήταν η ελπίδα μου πλέον: ότι με κάποιον τρόπο το καθήκον και ο έρωτας θα γίνονταν ένα και θα ένιωθα ευτυχισμένη.



## 2

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΜΑΣ ΗΤΑΝ τόσο απαλά, σχεδόν χάρι-  
τινα. Η αίσθηση με έκανε να σκεφτώ το πώς το νερό λειαί-  
νει τις γωνίες μιας πέτρας. Χαμογέλασα στη σκέψη ότι πρέ-  
πει να ήταν πολύ σκληρή πέτρα κάποτε.

«Έκανες ποτέ λάθος;» τη ρώτησα. «Έλεγες λάθος λέξεις,  
έκανες λάθος πράγματα;»

Περίμενα μια απάντηση, αλλά δεν πήρα τίποτα πέρα από  
τον βόμβο του ιατρικού εξοπλισμού.

«Λοιπόν, εσύ με τον μπαμπά τσακωνόσασταν συχνά, οπό-  
τε πρέπει να έκανες λάθος μερικές φορές».

Κράτησα το χέρι της πιο σφιχτά, προσπαθώντας να το ξε-  
στάνω με το δικό μου.

«Έκανα τις ανακοινώσεις. Τώρα όλοι γνωρίζουν για τον  
γάμο του Άρεν και ότι είσαι λίγο... αδιάθετη προς το παρόν.  
Μείωσα τα αγόρια στα έξι. Ξέρω ότι είναι μεγάλη κίνηση, αλ-  
λά ο μπαμπάς είπε ότι δεν πειράζει και ότι το έκανε κι εκεί-  
νος στη δική του Επιλογή, οπότε δε νομίζω να αντιδράσει κα-  
νείς». Αναστέναξα. «Αν και έχω την αίσθηση ότι ο κόσμος θα  
βρει και πάλι κάτι για να θυμώσει μαζί μου».

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου για να συγκρατήσω τα δά-

κρουα, γιατί ανησυχούσα πως θα καταλάβαινε πόσο τρομαγμένη ήμουν. Οι γιατροί πίστευαν ότι το σοκ της αναχώρησης του Άρεν ήταν καταλυτικό για την κατάστασή της, αλλά δεν μπορούσα να μην αναρωτιέμαι αν συνέβαλλα κι εγώ στο άγχος της καθημερινά, σαν σταγόνες από δηλητήριο τόσο μικρές που δεν μπορούσε να τις καταλάβει όποιος τις κατάπινε παρά μόνο αφού είχε δηλητηριαστεί.

«Όπως και να 'χει, θα κάνω την πρώτη μου συνάντηση με το συμβούλιο μόλις επιστρέψει ο μπαμπάς. Λέει ότι δε θα είναι πολύ δύσκολο. Πραγματικά, πιστεύω ότι ο στρατηγός Λέγκερ είχε την πιο δύσκολη δουλειά σήμερα, καθώς προσπαθούσε να πείσει τον μπαμπά να πάει να φάει κάτι ενώ εκείνος αντιστεκόταν τόσο έντονα για να μείνει μαζί σου. Ωστόσο, ο στρατηγός επέμεινε και τελικά ο μπαμπάς ενέδωσε. Χαίρομαι που είναι εδώ. Ο στρατηγός Λέγκερ εννοώ. Είναι σαν να έχω έναν εφεδρικό γονιό».

Έσφιξα λίγο περισσότερο το χέρι της και έσκυψα κοντά της.

«Σε παρακαλώ, όμως, μη με κάνεις να χρειάζομαι εφεδρικό γονιό, εντάξει;» ψιθύρισα. «Σε χρειάζομαι ακόμα. Τα αγόρια σε χρειάζονται ακόμα. Και ο μπαμπάς... δείχνει λες και θα καταρρεύσει αν φύγεις. Οπότε, όταν έρθει η ώρα να ξυπνήσεις, να έρθεις πίσω σ' εμάς, εντάξει;»

Περίμενα να δω το στόμα της να κινείται ή τα δάχτυλά της να τινάζονται, κάτι που θα μου έδειχνε ότι μπορούσε να με ακούσει. Τίποτα.

Ξαφνικά, ο μπαμπάς όρμησε μέσα στο δωμάτιο, με τον στρατηγό Λέγκερ πίσω του. Σκούπισα τα μάγουλά μου, ελπίζοντας πως δε θα πρόσεχε κανείς τα δάκρυά μου.

«Βλέπεις», είπε ο στρατηγός Λέγκερ. «Είναι σταθερή. Οι γιατροί θα είχαν έρθει τρέχοντας αν είχε αλλάξει οτιδήποτε».

«Σε κάθε περίπτωση, προτιμώ να είμαι εδώ», δήλωσε αποφασιστικά ο μπαμπάς.

«Μπαμπά, ούτε δέκα λεπτά δεν έλειψες. Έφαγες τίποτα;»

«Έφαγα. Πες της, Άσπεν».

Ο στρατηγός Λέγκερ αναστέναξε. «Ας πούμε ότι ήταν φαγητό αυτό».

Ο μπαμπάς τού έριξε ένα βλέμμα που για κάποιους θα ήταν απειλητικό αλλά τον στρατηγό τον έκανε απλώς να χαμογελάσει.

«Θα δω αν μπορέσω να φέρω εδώ κρυφά λίγο φαγητό για να μη χρειαστεί να φύγεις».

Ο μπαμπάς έγνεψε καταφατικά. «Να προσέχεις το κορίτσι μου».

«Φυσικά». Ο στρατηγός Λέγκερ μού έκλεισε το μάτι και σηκώθηκα και τον ακολούθησα προς τον διάδρομο. Έριξα ένα βλέμμα στη μαμά για να σιγουρευτώ.

Εξακολουθούσε να κοιμάται.

Στον διάδρομο, ο στρατηγός μού πρόσφερε το μπράτσο του.

«Έτοιμη, σχεδόν Βασίλισσά μου;»

Πήρα το μπράτσο του και χαμογέλασα. «Όχι. Αλλά πάμε».

Καθώς προχωρούσαμε προς την αίθουσα του συμβουλίου, ήθελα να τον ρωτήσω αν μπορούσαμε να πάμε μια βόλτα πριν μπω μέσα. Η ημέρα ήταν ήδη τόσο έντονη που δεν ήμουν σίγουρη ότι ήμουν σε θέση να το κάνω.

*Ανοησίες, είπα στον εαυτό μου. Έχεις παρευρεθεί σε αυτά τα συμβούλια δεκάδες φορές. Σκεφτόσουν περίπου τα ίδια πράγματα που έλεγε ο μπαμπάς. Ναι, είναι η πρώτη φορά που θα είσαι επικεφαλής, αλλά είναι κάτι που θα γινόταν έτσι κι αλλιώς. Και κανείς δε θα είναι ανστηρός μαζί σου σήμερα, για όνομα του Θεού. Η μητέρα σου έχει πάθει καρδιακή προσβολή.*

Άνοιξα αποφασιστικά την πόρτα, με τον στρατηγό Λέγκερ πίσω μου. Βεβαιώθηκα ότι ένευσα προς τους κυρίους καθώς περνούσα από μπροστά τους. Ο σερ Άντριους, ο σερ Κόντλι, ο σερ Ράσμους και κάμποσοι άλλοι που γνώριζα χρόνια κάθονταν και τακτοποιούσαν τα χαρτιά τους. Η Λαΐδη Μπράις έδειχνε υπερήφανη καθώς με παρακολουθούσε να κάνω τον κύκλο της αίθουσας και να παίρνω τη θέση του πατέρα μου στην κεφαλή του τραπεζιού, το ίδιο και ο στρατηγός όταν κάθισε δίπλα της.

«Καλημέρα». Κοίταξα τον λεπτό φάκελο μπροστά μου. Ευτυχώς η ατζέντα της ημέρας φαινόταν εύκολη.

«Πώς είναι η μητέρα σας;» ρώτησε με σοβαρό ύφος η Λαΐδη Μπράις.

Θα έπρεπε να έχω γράψει την απάντηση σε μια ταμπέλα για να μην είμαι αναγκασμένη να την επαναλαμβάνω. «Ακόμα κοιμάται. Δεν είμαι σίγουρη πόσο σοβαρή είναι η κατάσταση της αυτή τη στιγμή, αλλά ο μπαμπάς είναι στο πλευρό της και θα ενημερώσουμε οπωσδήποτε όλους σας αν αλλάξει κάτι».

Η Λαΐδη Μπράις χαμογέλασε θλιμμένα. «Είμαι σίγουρη ότι θα γίνει καλά. Ήταν πάντα σκληρό καρδί».

Προσπάθησα να κρύψω την έκπληξή μου, μα δεν είχα καταλάβει ότι η Λαΐδη Μπράις γνώριζε τόσο καλά τη μητέρα μου. Η αλήθεια ήταν πως δεν ήξερα και πολλά για τη Λαΐδη Μπράις, αλλά το ύφος της ήταν τόσο ειλικρινές που χαιρόμουν που την είχα δίπλα μου εκείνη τη στιγμή.

Έγνεψα καταφατικά. «Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν, για να μπορώ να πω ότι η πρώτη μου μέρα στη δουλειά ήταν έστω και λίγο παραγωγική».

Ακούστηκαν διακριτικά γελάκια στην αίθουσα, όμως, το χαμόγελό μου έσβησε γρήγορα όταν διάβασα την πρώτη σελίδα των προτάσεων.

«Ελπίζω ότι κάνετε πλάκα», είπα ξερά.

«Όχι, Υψηλοτάτη».

Έστρεψα το βλέμμα μου στον σερ Κόντλι.

«Νιώθουμε ότι ήταν εσκεμμένη κίνηση για την αποδυνάμωση της Ιλέα, και μια που ούτε ο βασιλιάς ούτε η βασίλισσα είχαν δώσει τη συγκατάθεσή τους, η Γαλλία έχει ουσιαστικά απαγάγει τον αδελφό σας. Ο γάμος αυτός αποτελεί προδοσία και δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να κηρύξουμε πόλεμο».

«Κύριε, σας διαβεβαιώ ότι δεν πρόκειται για προδοσία. Η Καμίλ είναι λογικό κορίτσι». Έκανα μια γκριμάτσα, γιατί δεν ήθελα να το παραδεχτώ. «Ο Άρεν ήταν πάντα ο ρομαντικός και είμαι σίγουρη ότι εκείνος την έπεισε να πράξουν κάτι τέτοιο».

Τσαλάκωσα τη διακήρυξη πολέμου στη χούφτα μου και αρνήθηκα να τη σκεφτώ έστω για ένα λεπτό παραπάνω.

«Δεν μπορείτε να το κάνετε αυτό», επέμεινε ο σερ Άντριους. «Οι σχέσεις μεταξύ της Ιλέα και της Γαλλίας είναι τεταμένες εδώ και χρόνια».

«Όμως, αυτό είναι ένα ζήτημα περισσότερο προσωπικό παρά πολιτικό», παρατήρησε η Λαίδη Μπράις.

Ο σερ Κόντλι τίνανε το χέρι του στον αέρα. «Το οποίο κάνει την κατάσταση ακόμα χειρότερη. Η Βασίλισσα Δάφνη προκαλεί μεγαλύτερο πόνο στη βασιλική μας οικογένεια θεωρώντας πως δε θα αντιδράσουμε. Αλλά αυτή τη φορά πρέπει. Πείτε της, στρατηγέ!»

Η Λαίδη Μπράις κούνησε το κεφάλι της με αγανάκτηση καθώς ο στρατηγός Λέγκερ πήρε τον λόγο. «Το μόνο που θα πω, Υψηλοτάτη, είναι ότι μπορούμε να έχουμε στρατεύματα στο έδαφος και στον αέρα μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες αν δώσετε την εντολή. Αν και δε θα σας συμβούλευα φυσικά να δώσετε αυτή την εντολή».

Ο σερ Άντριους ξεφύσηξε. «Λέγκερ, πείτε της τους κινδύνους που θα αντιμετωπίσει».

Ο στρατηγός ανασήκωσε τους ώμους του. «Δε βλέπω κάποιον κίνδυνο. Ο αδελφός της παντρεύτηκε».

«Αν μη τι άλλο, δε θα έπρεπε ένας γάμος να φέρνει κοντά δυο χώρες;» τους ρώτησα. «Γι' αυτό δεν παντρεύονταν τόσα χρόνια οι πριγκίπισσες πρίγκιπες από άλλες χώρες;»

«Ναι, αλλά εκείνοι οι γάμοι ήταν σχεδιασμένοι», απάντησε ο σερ Κόντλι με ύφος που υποδηλώνει ότι ήμουν λίγο αφέλιγος για τη συζήτηση που κάναμε.

«Όπως και αυτός», επέμεινα. «Όλοι γνωρίζαμε ότι ο Άρεν και η Καμίλ θα παντρεύονταν μια μέρα. Απλώς έγινε νωρίτερα από ό,τι περιμέναμε».

«Δεν καταλαβαίνει», μουρμούρισε στον σερ Άντριους.

Εκείνος κούνησε απειλητικά το χέρι του προς το μέρος μου. «Υψηλοτάτη, πρόκειται για προδοσία».

«Κύριε, πρόκειται για έρωτα».

Ο σερ Κόντλι χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι. «Κανείς δε θα σας πάρει στα σοβαρά αν δεν είστε αποφασιστική».

Μεσολάβησε σιωπή μέχρι η φωνή του να σταματήσει να αντηχεί στην αίθουσα, και όλοι στο τραπέζι έμειναν ακίνητοι.

«Εντάξει, λοιπόν», απάντησα ήρεμα. «Απολύετε».

Ο σερ Κόντλι γέλασε και κοίταξε τους υπόλοιπους στο τραπέζι. «Δεν μπορείτε να με απολύετε, Υψηλοτάτη».

Έγειρα το κεφάλι μου στο πλάι και τον κοίταξα έντονα. «Φυσικά και μπορώ, σας διαβεβαιώ. Δεν υπάρχει κανείς εδώ ανώτερός μου αυτή τη στιγμή, και δεν είστε αναντικατάστατος».

Αν και προσπάθησε να είναι διακριτική, αντιλήφθηκα τη Λαίδη Μπράις να σφίγγει τα χείλη της, προσπαθώντας εμφανώς να μη γελάσει. Ναι, είχα σίγουρα μια σύμμαχο.

«Πρέπει να πολεμήσετε!» επέμεινε εκείνος.

«Όχι», απάντησα αποφασιστικά. «Ένας πόλεμος θα πρόσθετε τελείως περιττή ένταση σε μια ήδη τεταμένη στιγμή και θα προκαλούσε αναστάτωση ανάμεσα σε εμάς και σε μια χώρα με την οποία είμαστε πλέον ενωμένοι με σχέση γάμου. Δε θα πολεμήσουμε».

Ο σερ Κόντλι κατέβασε το κεφάλι και μισόκλεισε τα μάτια του. «Δε νομίζετε ότι φέρεστε πολύ συναισθηματικά;»

Σηκώθηκα και η καρέκλα μου έτριξε καθώς την έσπρωξα προς τα πίσω. «Θα υποθέσω ότι με αυτή τη δήλωση δεν εννοούσατε ότι φέρομαι πολύ *γυναικεία*. Γιατί συναισθηματική, ναι, είμαι!»

Κατευθύνθηκα προς την απέναντι πλευρά του τραπεζιού, με το βλέμμα μου καρφωμένο στον σερ Κόντλι.

«Η μητέρα μου είναι στο κρεβάτι, με σωληνάκια στον λαιμό, ο δίδυμος αδελφός μου βρίσκεται σε άλλη ήπειρο και ο πατέρας μου κρέμεται από μια κλωστή». Σταμάτησα απέναντί του και συνέχισα: «Έχω δυο μικρότερα αδέρφια που πρέπει να φροντίσω να είναι ήρεμα μέσα σε όλο αυτό, μια χώρα να κυβερνήσω και έξι νεαρούς κάτω που περιμένουν να προσφέρω σε έναν από αυτούς το χέρι μου». Ο σερ Κόντλι ξεροκατάπιε και ένιωσα ελάχιστα άσχημα για την ικανοποίηση που μου έδωσε αυτό. «Οπότε λοιπόν, ναι, είμαι συναισθηματική. Οποιοσδήποτε έχει ψυχή, αν βρισκόταν στη θέση μου, θα ήταν. Κι εσείς, κύριε, είστε ένας ανόητος. Πώς τολμάτε να με πιέζετε να κάνω κάτι τόσο σοβαρό με μια τόσο μηδαμινή αφορμή; Από όλες τις απόψεις, αυτή τη στιγμή και για κάθε ζήτημα, εγώ είμαι η βασίλισσα και δεν πρόκειται να σας αφήσω να με παρασύρετε σε οτιδήποτε».

Επέστρεψα στην κεφαλή του τραπεζιού.

«Αξιωματικέ Λέγκερ;»

«Ναι, Υψηλοτάτη;»

«Υπάρχει κάτι στην ατζέντα που δεν μπορεί να περιμένει μέχρι αύριο;»

«Όχι, Υψηλοτάτη».

«Ωραία. Είστε ελεύθεροι. Και σας προτείνω να θυμηθείτε ποιος είναι επικεφαλής, πριν ξανασυναντηθούμε».

Μόλις τέλειωσα τη φράση μου όλοι στην αίθουσα, εκτός από τη Λαΐδη Μπράις και τον στρατηγό Λέγκερ, σηκώθηκαν και υποκλίθηκαν – αρκετά βαθιά από ό,τι πρόσεξα.

«Ήσασταν υπέροχη, Υψηλοτάτη», είπε η Λαΐδη Μπράις όταν μείναμε οι τρεις μας.

«Αλήθεια; Κοιτάξτε το χέρι μου». Το άπλωσα μπροστά.

«Τρέμετε».

Έσφιξα τη γροθιά μου, αποφασισμένη να σταματήσω το τρέμουλο. «Όλα όσα είπα ισχύουν, έτσι δεν είναι; Δεν μπορούν να με αναγκάσουν να υπογράψω διακήρυξη πολέμου, μπορούν;»

«Όχι», με διαβεβαίωσε ο στρατηγός Λέγκερ. «Όπως ξέρετε, πάντα υπήρχαν μέλη στο συμβούλιο που θεωρούσαν πως πρέπει να αποικίσουμε την Ευρώπη. Νομίζω πως το είδαν ως μια ευκαιρία να εκμεταλλευτούν την έλλειψη εμπειρίας εκ μέρους σας, αλλά το χειριστήκατε πολύ σωστά».

«Ο μπαμπάς δε θα ήθελε να κάνουμε πόλεμο. Η ειρήνη ήταν πάντα το μότο της διακυβέρνησής του».

«Ακριβώς». Ο στρατηγός Λέγκερ χαμογέλασε. «Θα ήταν υπερήφανος για το πώς υποστηρίξατε την άποψή σας. Μάλιστα, νομίζω ότι θα πάω να του το πω».

«Μήπως πρέπει να έρθω κι εγώ;» τον ρώτησα, νιώθοντας μια ξαφνική ανάγκη να δω τη μικρή οθόνη που έδειχνε ότι η μαμά ήταν ακόμα εκεί και προσπαθούσε.

«Έχετε να κυβερνήσετε μια χώρα. Θα σας ενημερώσω το συντομότερο».

«Ευχαριστώ», του φώναξα καθώς έφευγε από την αίθουσα. Η Λαΐδη Μπράις σταύρωσε τα χέρια μπροστά στο στήθος της. «Νιώθετε καλύτερα;»

Κούνησα το κεφάλι μου. «Ήξερα ότι αυτός ο ρόλος θα χρειαζόταν σκληρή δουλειά. Έχω ασχοληθεί αρκετά και έχω παρακολουθήσει τον μπαμπά να κάνει πάρα πολλά πράγματα. Αλλά υποτίθεται ότι θα είχα περισσότερο χρόνο για να προετοιμαστώ. Το να ξεκινήσω αμέσως, επειδή η μαμά μου μπορεί και να πεθάνει, είναι πολύ δύσκολο. Και μέσα στα πέντε λεπτά που έχω την ευθύνη της χώρας πρέπει να πάρω απόφαση για το αν θα πάμε σε πόλεμο; Δεν είμαι έτοιμη για κάτι τέτοιο».

«Εντάξει, όλα με τη σειρά τους. Δε χρειάζεται να είστε τέλεια αμέσως. Η κατάσταση είναι προσωρινή. Η μητέρα σας θα γίνει καλύτερα, ο πατέρας σας θα επιστρέψει στα καθήκοντά του και εσείς θα είστε και πάλι μαθητευόμενη έχοντας αυτή την τεράστια εμπειρία στο ενεργητικό σας. Σκεφτείτε αυτόν τον χρόνο σαν μια ευκαιρία».

Αναστέναξα. Προσωρινό. Ευκαιρία. Εντάξει.

«Άλλωστε, δεν είστε τελείως μόνη. Γι' αυτό υπάρχουν οι σύμβουλοί σας. Βέβαια, σήμερα δε βοήθησαν και πολύ, αλλά είμαστε εδώ ώστε να μη χρειαστεί να κυβερνήσετε χωρίς χάρτη».

Δάγκωσα τα χείλη μου σκεπτική. «Καλά, λοιπόν. Και τώρα;»

«Πρώτα, κάντε πράξη την απειλή σας προς τον Κόντλι. Θα δείξει στους άλλους ότι εννοείτε αυτά που λέτε. Νιώθω κάπως άσχημα γι' αυτόν, αλλά νομίζω ότι ο πατέρας σας τον κρατούσε για να κάνει τον συνήγορο του διαβόλου και να τον βοηθάει να βλέπει όλες τις πλευρές ενός ζητήματος. Πιστέψτε με, δε θα μας λείψει και πολύ», ομολόγησε. «Δεύτερον, σκεφτείτε το διάστημα αυτό σαν μια περίοδο πρακτικής

εξάσκησης για τη δική σας διακυβέρνηση. Αρχίστε να συγκεντρώνετε γύρω σας άτομα που μπορείτε να εμπιστευτείτε».

Αναστέναξα. «Νιώθω ότι με έχουν αφήσει όλοι τους».

Κούνησε το κεφάλι της. «Κοιτάξτε πιο προσεκτικά. Πιθανότατα έχετε φίλους σε μέρη που δε θα το περιμένατε ποτέ».

Και πάλι έπιασα τον εαυτό μου να τη βλέπει διαφορετικά. Είχε μείνει στο παλάτι πιο πολύ από οποιονδήποτε. Ήξερε τι θα αποφάσιζε ο μπαμπάς τις περισσότερες φορές – και ήταν άλλη μια γυναίκα στην αίθουσα.

Η Λαΐδη Μπράις με κοίταξε στα μάτια και με πίεσε να συγκεντρωθώ. «Ποιος ξέρετε ότι θα είναι πάντα ειλικρινής μαζί σας; Ποιος θα είναι δίπλα σας όχι επειδή είστε γαλαζοαίματη αλλά επειδή είστε ο εαυτός σας;»

Χαμογέλασα, νιώθοντας σίγουρη για το πού θα πήγαινα μόλις έφευγα από την αίθουσα.



### 3

«ΕΜΕΝΑ;»

«Εσένα».

«Είστε σίγουρη;»

Έπιασα σφιχτά τη Νίνα από τους ώμους. «Μου λες πάντα την αλήθεια, ακόμα και όταν δε χαίρομαι να την ακούω. Έχεις ανεχτεί τα χειρότερα από εμένα, και είσαι πολύ έξυπνη για να περνάς την ημέρα σου διπλώνοντας τα πλυμένα μου ρούχα».

Έλαμψε και ανοιγόκλεισε τα μάτια της για να σταματήσει τα δάκρυα. «Κυρία επί των τιμών... τι σημαίνει αυτό;»

«Βασικά, είναι κάτι ανάμεσα σε φίλη, που είσαι ήδη, και βοηθό στα λιγότερο λαμπερά κομμάτια της δουλειάς μου, όπως το να κλείνεις ραντεβού και να βεβαιώνεσαι ότι θα τα θυμάμαι».

«Νομίζω ότι μπορώ να το καταφέρω αυτό», είπε χαμογελώντας.

«Α, και κάτι ακόμα», πρόσθεσα και ανασήκωσα τα χέρια μου για να την προετοιμάσω για το πιο συναρπαστικό κομμάτι της δουλειάς. «Αυτό σημαίνει ότι δε χρειάζεται να φοράς πια στολή. Οπότε μπορείς να αλλάξεις».

Η Νίνα γέλασε χαρούμενη. «Δεν ξέρω αν έχω κάτι κα-  
τάλληλο. Αλλά θα ετοιμάσω κάτι για αύριο».

«Βλακείες. Βρες κάτι από την ντουλάπα μου».

Με κοίταξε με ανοιχτό το στόμα. «Δεν μπορώ».

«Ε... μπορείς και πρέπει να το κάνεις». Της έδειξα την  
ανοιχτή ντουλάπα. «Ετοιμάσου κι έλα να με βρεις στο γρα-  
φείο – θα λύνουμε κάθε πρόβλημα στην ώρα του».

Έγνεψε καταφατικά και, σαν να το είχε κάνει χιλιάδες  
φορές, με αγκάλιασε.

«Ευχαριστώ».

«Εγώ ευχαριστώ», επέμεινα.

«Δε θα σας απογοητεύσω».

Τραβήχτηκα από την αγκαλιά της και την κοίταξα. «Το  
ξέρω. Παρεμπιπτόντως, η πρώτη σου δουλειά είναι να μου  
βρεις καινούργια καμαριέρα».

«Ευχαρίστως».

«Υπέροχα. Τα λέμε σε λίγο».

Βγήκα από το δωμάτιο αποφασιστικά, νιώθοντας καλύ-  
τερα τώρα που ήξερα ότι είχα δίπλα μου κάποιους ανθρω-  
πους. Ο στρατηγός Λέγκερ θα ήταν πάντα ένας σύνδεσμός  
μου με τη μαμά και τον μπαμπά, η Λαίδη Μπράις θα ήταν η  
βασική μου σύμβουλος και η Νίνα θα μοιραζόταν μαζί μου  
τον φόρτο εργασίας.

Είχε περάσει λιγότερο από μία ημέρα και καταλάβαινα  
ήδη γιατί η μαμά πίστευε ότι είχα ανάγκη ένα σύντροφο. Και  
σκόπευα να τον βρω. Απλώς χρειαζόμουν λίγο χρόνο για να  
σκεφτώ το πώς.

Το απόγευμα βηματίζα πάνω κάτω ανήσυχη καθώς περίμενα  
τον Κάιλ έξω από το Σαλόνι των Κυρίων. Από όλες τις σχέ-

σεις μου με τους Επίλεκτους, η σχέση που είχα μαζί του ήταν η πιο περίπλοκη, αλλά μου φαινόταν πιο εύκολο να ξεκινήσω από αυτή.

«Γεια», είπε και με αγκάλιασε. Δεν μπορούσα να μη χαμογελάσω με τη σκέψη πως, αν είχε δοκιμάσει να κάνει κάτι τέτοιο πριν από ένα μήνα, θα είχα φωνάξει τους φρουρούς. «Πώς είσαι;»

Δίστασα. «Παράξενο – είσαι ο μόνος που ρώτησες». Τραβήχτηκα. «Καλά είμαι, νομίζω. Τουλάχιστον είμαι καλά όσο είμαι απασχολημένη. Όταν ηρεμούν τα πράγματα, αγχώνομαι πάρα πολύ. Ο μπαμπάς είναι ράκος, και με σκοτώνει το ότι ο Άρεν δεν έχει γυρίσει. Πίστευα ότι θα ερχόταν να δει τη μαμά, αλλά δεν έχει καν τηλεφωνήσει. Δε θα έπρεπε να έχει κάνει τουλάχιστον αυτό;»

Ξεροκατάπια, νιώθοντας ότι θα ξεσπάσω.

Ο Κάιλ έπιασε το χέρι μου. «Λοιπόν, ας το σκεφτούμε λίγο καλύτερα. Πήγε στη Γαλλία και παντρεύτηκε μέσα σε μια μέρα. Πρέπει να χρειάστηκαν ένα σωρό επίσημα έγγραφα και απίστευτη γραφειοκρατία μέχρι να τακτοποιηθεί το θέμα. Επιπλέον υπάρχει μια πιθανότητα να μην έχει καν μάθει τι έγινε».

Έγνεψα καταφατικά. «Έχεις δίκιο. Ξέρω ότι νοιάζεται. Μου άφησε ένα γράμμα, και ήταν τόσο ειλικρινές που θα ήταν άδικο να το αμφισβητήσω αυτό».

«Βλέπεις; Και χθες το βράδυ ο μπαμπάς σου έμοιαζε λες και ήταν έτοιμος να μπει κι ο ίδιος στο νοσοκομείο. Το να είναι με τη μαμά σου και να την παρακολουθεί πιθανότατα του δίνει μια αίσθηση ότι ελέγχει τα πράγματα, ενώ δεν μπορεί να ελέγξει τίποτα. Η μαμά σου έχει περάσει τα χειρότερα και ήταν πάντα σκληρό καρύδι. Θυμάσαι τότε που είχε έρθει εκείνος ο πρεσβευτής;»

Χαμογέλασα πονηρά. «Εννοείς εκείνον από την Ένωση Παραγουάης-Αργεντινής;»

«Ναι!» αναφώνησε. «Το θυμάμαι σαν χθες. Ήταν τόσο αγενής σε όλους, έπεφτε κάτω από το μεθύσι πρωί πρωί δυο μέρες συνεχόμενα, και η μαμά σου τον άρπαξε από το αυτί και τον πέταξε έξω από την πόρτα».

Κούνησα το κεφάλι μου. «Θυμάμαι. Όπως θυμάμαι και τα ατέλειωτα τηλεφωνήματα μετά, όταν προσπαθούσαμε να φτιάξουμε τη σχέση μας με τον πρόεδρό τους».

Ο Κάιλ δε στάθηκε σε αυτή τη λεπτομέρεια. «Ξέχασέ το αυτό. Απλώς να θυμάσαι ότι η μητέρα σου δεν αφήνει να της συμβεί τίποτα. Όταν κάτι προσπαθεί να της καταστρέψει τη ζωή, το πετάει έξω από την πόρτα».

Χαμογέλασα. «Αυτό είναι αλήθεια».

Μείναμε σιωπηλοί για λίγο, και ήταν μια ευχάριστη και ήρεμη σιωπή. Δεν είχα νιώσει ποτέ τόση ευγνωμοσύνη. «Σήμερα είμαι αρκετά απασχολημένη, αλλά θα μπορούσαμε να περάσουμε λίγη ώρα μαζί αύριο το βράδυ;»

Έγνεψε καταφατικά. «Βέβαια».

«Έχουμε πολλά να πούμε».

Τα φρύδια του έσμιξαν με απορία. «Σαν τι;»

Γυρίσαμε και οι δύο το κεφάλι μας ταυτόχρονα, καθώς αντιληφθήκαμε μια μορφή με την άκρη του ματιού μας.

«Με συγχωρείτε, Υψηλότητα», είπε με μια υπόκλιση ο φρουρός, «αλλά έχετε έναν επισκέπτη».

«Επισκέπτη;»

Κούνησε το κεφάλι του χωρίς να με δια φωτίσει σχετικά με το ποιος μπορεί να ήταν.

Αναστέναξα. «Καλά. Θα τα πούμε αργότερα, εντάξει;»

Ο Κάιλ μού έσφιξε απαλά το χέρι. «Εννοείται. Πες μου αν χρειαστείς κάτι».

Χαμογέλασα καθώς απομακρύνθηκα, ξέροντας ότι το εννοούσε. Στο πίσω μέρος του μυαλού μου ένιωθα σίγουρη πως όλοι οι νεαροί άνδρες σ' εκείνη την αίθουσα θα έτρεχαν στο πλευρό μου αν τους χρειαζόμουν, και αυτό ήταν ένα μικρό φωτεινό παράθυρο σε μια κατά τα άλλα σκοτεινή μέρα.

Έστριψα στη σκάλα, προσπαθώντας να μαντέψω ποιος με περίμενε. Αν ήταν κάποιος από την οικογένεια θα τον είχα πιάσει σε ένα δωμάτιο, και αν ήταν κάποιος κυβερνήτης ή κάποιος άλλος επίσημος επισκέπτης θα είχε στείλει την κάρτα του. Ποιος ήταν τόσο σημαντικός ώστε να μην τον αναγγείλουν καν;

Η απάντηση με περίμενε στον πρώτο όροφο – στεκόταν μπροστά μου, με ένα λαμπερό χαμόγελο που μου έκοψε την ανάσα.

Ο Μαρίντ Ιλέα είχε χρόνια να πατήσει στο παλάτι. Την τελευταία φορά που τον είχα δει ήταν ένας αδέξιος έφηβος ο οποίος δεν ήξερε καλά καλά να κάνει μια συμβατική συζήτηση. Όμως, τα στρογγυλά του μάγουλα είχαν δώσει τη θέση τους σε ένα πιγούνι με γωνίες, και τα μακριά του μέλη ήταν γυμνασμένα, κάνοντας το κοστούμι να δείχνει τέλειο πάνω του. Με κοίταζε στα μάτια καθώς πήγαινα προς το μέρος του και, παρόλο που είχε στα χέρια του ένα μεγάλο καλάθι, υποκλήθηκε και χαμογέλασε σαν να μην κρατούσε απολύτως τίποτα.

«Υψηλοτάτη», είπε. «Με συγχωρείτε που έρχομαι χωρίς προειδοποίηση, αλλά μόλις μάθαμε για τη μητέρα σας νιώσαμε ότι έπρεπε να κάνουμε κάτι. Γι' αυτό...»

Μου έδωσε το καλάθι. Ήταν γεμάτο με δώρα. Λουλούδια, βιβλία, βάζα με μαρμελάδα τυλιγμένα με κορδέλες, ακόμα και κουλουράκια και μπισκότα που φαινόταν τόσο νόστιμα που δυσκολευόμουν να μην τσιμπήσω κάτι.

«Μαρίντ», είπα – χαιρετισμός, ερώτηση και επίπληξη ταυ-

τόχρονα. «Πολύ γενναιόδωρο εκ μέρους σας, δεδομένης της κατάστασης».

Ανασήκωσε τους ώμους του. «Οι διαφωνίες δε σημαίνει ότι μας στερούν την ικανότητα να δείξουμε συμπάθεια. Η βασίλισσά μας είναι άρρωστη και είναι το λιγότερο που μπορούσαμε να κάνουμε».

Χαμογέλασα και συγκινήθηκα με την ξαφνική του εμφάνιση. Έκανα νόημα σε ένα φρουρό.

«Πήγαινε αυτό στην πτέρυγα του αναρρωτηρίου, σε παρακαλώ».

Ο φρουρός πήρε το καλάθι και εγώ έστρεψα ξανά την προσοχή μου στον Μαρίντ.

«Οι γονείς σου δεν ήθελαν να έρθουν;»

Έβαλε τα χέρια του στις τσέπες και έκανε μια γκριμάτσα. «Φοβήθηκαν ότι η παρουσία τους θα φαινόταν περισσότερο σαν πολιτική παρά σαν προσωπική κίνηση».

Έγνεψα καταφατικά. «Κατανοητό. Πες τους, όμως, σε παρακαλώ, να μην ανησυχούν γι' αυτό στο μέλλον. Εξακολουθούν να είναι ευπρόσδεκτοι εδώ».

Ο Μαρίντ αναστέναξε. «Δεν το πίστευαν αυτό, ειδικά μετά την... αποχώρησή τους».

Έσφιξα τα χείλη μου, καθώς τη θυμόμουν πολύ καθαρά.

Ο Αύγουστος Ιλέα και ο πατέρας μου συνεργάζονταν στενά όταν πέθαναν οι παππούδες μου, προσπαθώντας να καταργήσουν τις τάξεις όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Όταν ο Αύγουστος διαμαρτυρήθηκε ότι η αλλαγή δε γινόταν αρκετά γρήγορα, ο μπαμπάς χρησιμοποίησε τη θέση του και του είπε να σέβεται το σχέδιό του. Όταν ο μπαμπάς δεν κατάφερε να σβήσει το στίγμα των κατώτερων τάξεων, ο Αύγουστος του είπε ότι έπρεπε να κουνήσει τον «κακομαθημένο του πινό» και να βγει από το παλάτι έξω στους δρόμους. Ο μπα-

μπάς ήταν πάντα υπομονετικός άνθρωπος, ενώ ο Αύγουστος όσο τον θυμούνται ήταν πάντα οξύθυμος. Στο τέλος, έγινε ένας μεγάλος καβγάς και ο Αύγουστος και η Τζόρτζια μάζεψαν τα πράγματά τους, μαζί και τον ντροπαλό τους γιο, και έφυγαν μέσα σε ένα χείμαρρο πίκρας και οργής.

Είχα ακούσει τον Μαρίντ στο ράδιο μια δυο φορές από τότε, να κάνει πολιτικά σχόλια ή να δίνει επιχειρηματικές συμβουλές, αλλά ήταν παράξενο να τον έχω μπροστά μου και να τον βλέπω να χαμογελάει τόσο άνετα, ενώ τον θυμούνται μαζεμένο και με σκυφτό το κεφάλι τις περισσότερες φορές.

«Ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω γιατί οι γονείς μας δε μιλάνε τελευταία. Έχεις σίγουρα δει τα προβλήματα με τις μεταταξικές διακρίσεις που προσπαθούμε να λύσουμε. Πίστευα ότι κάποιος από τους δύο θα λύγιζε και θα αναζητούσε τον άλλο. Δεν είναι πια ζήτημα υπερηφάνειας».

Ο Μαρίντ μού πρότεινε το μπράτσο του. «Ίσως θα μπορούσαμε να το συζητήσουμε περπατώντας».

Πέρασα το μπράτσο μου στο δικό του και αρχίσαμε να διασχίζουμε τον διάδρομο.

«Πώς πάει μέχρι στιγμής;»

Ανασήκωσα τους ώμους. «Όσο καλά γίνεται δεδομένων των συνθηκών».

«Θα ήθελα να σας πω να δείτε τη θετική πλευρά, αλλά ίσως είναι δύσκολο να βρεθεί».

«Προς το παρόν το μόνο θετικό που βλέπω είναι ότι βοηθάω τους γονείς μου».

«Πράγματι. Και ποιος ξέρει; Ίσως μπορέσετε να κάνετε κάποιες σημαντικές αλλαγές όσο έχετε την εξουσία. Όπως στα θέματα που έχουν προκύψει με την κατάργηση των τάξεων. Οι γονείς μας δεν τα κατάφεραν, αλλά ίσως εσείς μπορείτε».

Αυτή η σκέψη δε με καθησύχασε όσο θα ήθελε ο Μαρίντ.

Δεν ήθελα να μείνω στην εξουσία τόσο καιρό ώστε να κάνω αλλαγές.

«Δεν είμαι σίγουρη ότι μπορώ να το κάνω αυτό».

«Βασικά, Υψηλοτάτη...»

«Σε παρακαλώ, Μαρίντ. Μπορείς να με λες Ίντλιν. Με ξέρεις πριν καν γεννηθώ».

Γέλασε πονηρά. «Πράγματι. Όμως, τώρα είσαι αντιβασιλισσα και μου φαίνεται λάθος να μη σου απευθύνομαι όπως πρέπει».

«Κι εγώ πώς να σε αποκαλώ;»

«Απλώς πιστό υπήκοο. Θα ήθελα να προσφέρω όποια βοήθεια μπορώ σε αυτή τη δύσκολη περίοδο έντασης. Ξέρω ότι η κατάργηση των τάξεων δεν ήταν τόσο άμεση όσο ελπίζατε όλοι ούτε καν στην αρχή. Κι έχω περάσει χρόνια να αφουγκράζομαι το κοινό. Νομίζω ότι έχω καταλάβει καλά τον κόσμο και αν θα μπορούσαν να φανούν χρήσιμα τα σχόλιά μου, σε παρακαλώ να μου το πεις».

Ανασήκωσα τα φρύδια μου καθώς συλλογιζόμουν τα λόγια του. Γνώριζα πολύ περισσότερα για τη ζωή των κοινών ανθρώπων πλέον χάρη στους υποψηφίους, αλλά ένας ειδικός στην κοινή γνώμη ίσως ήταν η τέλεια προσθήκη στο «οπλοστάσιό μου». Και ακόμα και αν δεν είχα μεγάλες φιλοδοξίες για τη σύντομη παραμονή μου στον θρόνο, κάτι τέτοιο μπορεί να έδειχνε στον λαό ότι ενδιαφέρομαι, και αυτό είχε ζωτική σημασία.

Ειδικά έπειτα από όσα είχε πει στο γράμμα του ο Άρεν.

Τα λόγια του με χτυπούσαν σαν γροθιά κάθε φορά που τα θυμόμουν, αλλά ήξερα πως ο Άρεν δε θα μου είχε πει ότι ο κόσμος με μισεί αν δεν πίστευε ότι θα μου έκανε καλό. Παρόλο που είχε φύγει, ήμουν σίγουρη γι' αυτό.

«Ευχαριστώ, Μαρίντ. Αν μπορούσα να κάνω οτιδήποτε

για να ελαφρύνω το άγχος που έχει προκαλέσει αυτή η κατάσταση στον πατέρα μου θα ήταν μεγάλη ευλογία. Όταν είναι έτοιμος να επιστρέψει στη δουλειά θα ήθελα η χώρα να είναι όσο πιο ήρεμη γίνεται. Θα επικοινωνήσω μαζί σου».

Έβγαλε από την τσέπη του μια κάρτα και μου την έδωσε. «Αυτός είναι ο προσωπικός μου αριθμός. Πάρε με όποια ώρα θέλεις».

Χαμογέλασα. «Οι γονείς σου δε θα θυμώσουν που με βοηθάς; Δεν το θεωρούν συναναστροφή με τον εχθρό;»

«Όχι, όχι», είπε με ανάλαφρο ύφος. «Οι γονείς μας είχαν τον ίδιο σκοπό. Είχαν απλώς διαφορετικές μεθόδους για να τον πετύχουν. Τώρα που η μητέρα σου δεν είναι καλά, δεν πρέπει να ανησυχείς για πράγματα που φτιάχνουν – και το ηθικό της χώρας είναι σίγουρα ένα από αυτά. Πιστεύω ότι οι γονείς μας θα επιδοκιμάσουν τη συνεργασία μας πιο πολύ από ποτέ».

«Ας το ελπίσουμε», απάντησα. «Υπερβολικά πολλά πράγματα συμβαίνουν τον τελευταίο καιρό. Μια συμφιλίωση θα μου κάνει καλό».



## 4

ΒΥΘΙΣΤΗΚΑ ΣΤΗΝ ΜΠΑΝΙΕΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑ ότι δεν υπήρχε λεβάντα, ούτε αφρός ούτε κάτι για να γλυκάνει το νερό. Η Ελοΐζ ήταν ήσυχη και γρήγορη, αλλά δεν ήταν Νίνα. Αναστέναξα. Μάλλον δεν είχε και τόση σημασία – το μπάνιο ήταν απλώς ένα μικρό μέρος όπου μπορούσα να σταματήσω να προσποιούμαι ότι έχω τον έλεγχο. Κουλουριάστηκα, φέροντας τα γόνατά μου στο στήθος μου, επιτέλους ελεύθερη να κλάψω.

Τι θα έκανα από δω και στο εξής; Ο Άρεν δεν ήταν πια δίπλα μου να με καθοδηγεί και ανησυχούσα ότι θα έκανα το ένα λάθος μετά το άλλο χωρίς αυτόν. Και γιατί δεν είχε πάρει ακόμα τηλέφωνο; Γιατί δεν είχε πάρει το πρώτο αεροπλάνο για να έρθει πίσω;

Τι θα γινόταν αν έβγαζαν τα σωληνάκια από τον λαιμό της μαμάς κι έβλεπαν πως δεν μπορούσε να αναπνεύσει μόνη της; Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι, παρόλο που δεν είχα ποτέ σκεφτεί την οικογένεια και τα παιδιά, φανταζόμουν πάντα τη μαμά να χορεύει στον γάμο μου και να κανακεύει το πρωτότοκο παιδί μου. Τι θα έκανα αν δεν ήταν εκεί για όλα αυτά;

Πώς ήταν δυνατόν να πάρω τη θέση του μπαμπά; Η σημερινή μέρα με είχε εξαντλήσει. Δεν μπορούσα να φανταστώ

να το κάνω αυτό όλη μέρα κάθε μέρα τις επόμενες εβδομάδες, πόσο μάλλον τα χρόνια που θα έπρεπε να το κάνω, όταν θα κληρονομούσα στ' αλήθεια τον θρόνο.

Και πώς θα επέλεγα σύζυγο; Ποιος ήταν η καλύτερη επιλογή; Ποιον θα ενέκρινε το κοινό; Άραγε ήταν δίκαιο να το σκέφτομαι αυτό; Ήταν σωστό;

Σκούπισα τα μάτια μου με την ανάποδη της παλάμης μου σαν παιδάκι και ευχήθηκα να μπορούσα να ξαναγυρίσω στην εποχή που δεν ήξερα πόσα άσχημα πράγματα μπορούσαν να συμβούν σε μία μόνο μέρα.

Είχα εξουσία, αλλά δεν είχα ιδέα πώς να τη χρησιμοποιήσω. Ήμουν μια ηγέτιδα που δεν ήξερε πώς να κυβερνήσει. Ήμουν μια δίδυμη που είχε μείνει μόνη της. Ήμουν μια κόρη με γονείς απόντες. Είχα μισηή ντουζίνα μνηστήρες και δεν ήμουν σίγουρη πώς να ερωτευτώ.

Η ένταση που έσφιγγε την καρδιά μου θα ήταν αρκετή για να κάνει τον καθένα να καταρρεύσει. Αισθάνθηκα έναν πόνο στο στήθος μου, και αναρωτήθηκα αν είχαν ξεκινήσει έτσι όλα για τη μαμά. Ανακάθισα, τινάζοντας το νερό, διώχνοντας τη σκέψη από το μυαλό μου.

*Είσαι καλά. Η μαμά είναι καλά. Πρέπει απλώς να φανείς δυνατή.*

Ντύθηκα και ήμουν έτοιμη να ξαπλώσω, όταν άκουσα ένα δειλό χτύπημα στην πόρτα. «Ίντλιν;» είπε κάποιος.

«Όστεν;» Έβαλε το κεφαλάκι του στο δωμάτιο, με τον Κάπτεν πίσω του, και έτρεξα προς το μέρος τους. «Είστε καλά;»

«Ναι, καλά είμαστε», με διαβεβαίωσε ο Κάντεν. «Και δε φοβόμαστε, να το ξέρεις».

«Καθόλου», πρόσθεσε ο Όστεν.

«Αλλά δεν είχαμε νέα για τη μαμά και σκεφτήκαμε ότι εσύ μπορεί να έχεις μάθει κάτι».

Έδωσα μια στο μέτωπό μου. «Συγγνώμη. Έπρεπε να σας έχω πει τι γίνεται». Έβρισα τον εαυτό μου από μέσα μου καθώς σκέφτηκα ότι είχα μείνει είκοσι λεπτά στο μπάνιο αντί να πάω να βρω τα αδέλφια μου. «Είναι στην ανάρρωση». Προσπάθησα να επιλέξω προσεκτικά τις λέξεις μου. «Κοιμάται για να γίνει καλά. Ξέρετε τη μαμά. Αν ήταν ξύπνια θα έτρεχε πίσω μας για να βεβαιωθεί ότι κάναμε όλα όσα έπρεπε. Έτσι, όμως, θα ξεκουραστεί αρκετά ώστε να είναι υγιής όταν ξυπνήσει».

«Α...» Είδα τους ώμους του Όστεν να ανασηκώνονται και κατάλαβα πως, όσο δύσκολο κι αν ήταν για εμένα αυτό, για εκείνους ήταν ακόμα δυσκολότερο.

«Και ο Άρεν;» Ο Κάντεν τράβηξε μια παρωνυχίδα, κάτι που δεν τον είχα ξαναδεί ποτέ να κάνει.

«Δεν έχουμε νέα του μέχρι στιγμής, αλλά είμαι σίγουρη ότι ο λόγος είναι πως ακόμα τακτοποιείται. Άλλωστε, είναι παντρεμένος τώρα».

Η έκφραση του Κάντεν μου έδειξε ότι δεν είχε ικανοποιηθεί με την απάντησή μου. «Πιστεύεις ότι θα ξαναγυρίσει;»

Πήρα μια βαθιά ανάσα. «Ας μην ανησυχούμε γι' αυτό απόψε. Είμαι βέβαιη πως θα μας τηλεφωνήσει σύντομα και θα μας πει τα πάντα. Προς το παρόν, αυτό που χρειάζεται να ξέρετε είναι ότι ο αδερφός σας είναι χαρούμενος, η μαμά θα γίνει καλά και εγώ τα έχω όλα υπό έλεγχο, εντάξει;»

Χαμογέλασαν. «Εντάξει».

Ωστόσο, η έκφραση του Όστεν έγινε από τελείως χαλαρή τελείως αναστατωμένη σε δευτερόλεπτα, και το χείλος του άρχισε να τρέμει. «Εγώ φταίω, ε;»

«Για ποιο πράγμα;» Γονάτισα στο ένα πόδι μπροστά του.

«Για τη μαμά. Εγώ φταίω. Μου έλεγε πάντα να ηρεμήσω λίγο και μετά περνούσε το χέρι της μέσα από τα μαλλιά της σαν να ήταν κουρασμένη. Εγώ φταίω. Την κούρασα υπερβολικά».

«Εσύ τουλάχιστον δεν τη ζάλιζες για τα μαθήματα», είπε σιγανά ο Κάντεν. «Εγώ της ζητούσα συνέχεια βιβλία και καλύτερους δασκάλους, και της έκανα ερωτήσεις ενώ είχε να ασχοληθεί με τόσα άλλα πράγματα. Δεν της άφηνα καθόλου ελεύθερο χρόνο».

Τελικά, όλοι κατηγορούσαμε τους εαυτούς μας. Τέλεια.

«Όστεν, μην το ξαναπείς αυτό, ποτέ», επέμεινα και τον πήρα αγκαλιά τραβώντας τον κοντά μου. «Η μαμά είναι η βασίλισσα. Αν μη τι άλλο, ήσουν το λιγότερο αγχωτικό κομμάτι της ζωής της. Ναι, είναι δύσκολο να είσαι μητέρα, αλλά σκέψου ότι είχε πάντα εμάς όταν είχε ανάγκη να γελάσει. Και ποιος είναι με διαφορά ο πιο αστείος από όλους μας;»

«Εγώ». Η φωνή του ήταν σιγανή, αλλά χαμογέλασε και σκούπισε τη μύτη του.

«Ακριβώς. Και εσύ, Κάντεν, πιστεύεις ότι η μαμά θα προτιμούσε να της κάνεις δεκάδες ερωτήσεις ή να ζήσεις τη ζωή σου με όλες τις λάθος απαντήσεις;»

Συνέχισε να παίζει με τα δάχτυλά του καθώς το σκεφτόταν. «Θα προτιμούσε να τη ρωτάω».

«Ορίστε, λοιπόν. Ας είμαστε ειλικρινείς – δεν είναι εύκολο να έχει εμάς για παιδιά, έτσι δεν είναι;» Ο Όστεν γέλασε και η έκφραση του Κάντεν φωτίστηκε κάπως. «Όμως, ό,τι και αν περνούσε για χάρη μας, το έκανε με χαρά. Θα προτιμούσε να με πιέζει να μάθω καλλιγραφία, παρά να μη με είχε γεννήσει ποτέ. Θα προτιμούσε να είναι η κινητή σου εγκυκλοπαίδεια, παρά να μην ασχολείται μαζί μας. Θα προτιμούσε να σε παρακαλάει να μείνεις λίγο ήσυχος, παρά να έχει μόνο τρία παιδιά. Τίποτε από όλα αυτά δε συνέβη εξαιτίας μας», τους διαβεβαίωσα.

Περίμενα να κάνουν μεταβολή και να φύγουν τρέχοντας, αλλά δεν κουνήθηκαν από τη θέση τους. Αναστέναξα από

μέσα μου καθώς κατάλαβα τι ήλπιζαν και συνειδητοποίησα ότι ήμουν πρόθυμη να χάσω για χάρη τους λίγο από τον ύπνο που είχα τόση ανάγκη.

«Θέλετε να μείνετε εδώ απόψε;»

Ο Όστεν έτρεξε σαν σφαίρα στο κρεβάτι μου. «Ναι!»

Έγνεψα καταφατικά. Τι θα έκανα με αυτούς τους δύο; Σκαρφάλωσα στο κρεβάτι μου και ο Κάντεν κόλλησε στην πλάτη μου, ενώ ο Όστεν ακούμπησε το κεφάλι του στο μαξιλάρι δίπλα μου. Συνειδητοποίησα ότι το φως του μπάνιου ήταν ακόμα αναμμένο, αλλά το άφησα. Χρειαζόμασταν λίγο φως εκείνη τη στιγμή.

«Δεν είναι το ίδιο χωρίς τον Άρεν», είπε σιγανά ο Κάντεν.

Ο Όστεν έφερε τα χέρια του κοντά στο σώμα του και κουλουριάστηκε. «Ναι, δεν είναι όπως παλιά».

«Το ξέρω. Αλλά μην ανησυχείτε. Η καθημερινότητά μας θα γίνει και πάλι όμορφη. Θα το δείτε». Δεν ήξερα πώς, αλλά γι' αυτούς θα το κατάφερα.





## 5

«ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΣΑΣ, ΥΨΗΛΟΤΑΤΗ».

«Καλημέρα», απάντησα στον μπάτλερ. «Δυνατό καφέ, σε παρακαλώ, και ό,τι έχει ετοιμάσει ο σεφ για τους Επίλεκτους είναι εντάξει και για μένα».

«Μάλιστα».

Επέστρεψε με κρέπες με βατόμουρα, λουκάνικα και ένα σφιχτό βραστό αυγό κομμένο στα δυο. Τσίμπησα ανόρεχτα το πρωινό μου καθώς ξεφύλλιζα τις εφημερίδες. Κάπου διάβασα για πιθανή κακοκαιρία και κάπου αλλού φήμες για το ποιον θα παντρευόμουν, όμως, σε γενικές γραμμές ήταν λες και ολόκληρο το έθνος είχε χάσει τη διάθεση να κάνει οτιδήποτε άλλο εκτός από το να ανησυχεί για τη μαμά. Ένωθα ευγνωμοσύνη. Μετά το γράμμα του Άρεν, ήμουν σίγουρη πως ο λαός θα επαναστατούσε όταν ονομαζόμουν αντιβασίλισσα. Σε ένα βαθμό ακόμα ανησυχούσα πως, αν έδειχνα την παραμικρή τάση να λυγίσω, το μίσος τους θα με μαστίγωνε χωρίς οίκτο.

«Καλημέρα σήμερα!» φώναξε κάποιος. Όχι απλώς κάποιος. Ήταν αδύνατο να μην αναγνωρίσω τον χαιρετισμό του Ενρί.

Σήκωσα το κεφάλι μου για να χαμογελάσω και να χαιρέτησω αυτόν και τον Έρικ. Από μια άποψη λάτρευα το ότι ο Ενρί δεν επηρεαζόταν από τη θλίψη που σκέπαζε το παλάτι. Και ο Έρικ έμοιαζε να είναι αυτός που τον προσγείωνε, ήρεμος και ευγενικός, ό,τι και αν συνέβαινε.

Ο Όστεν και ο Κάντεν μπήκαν μαζί με τον Κάιλ. Εκείνος προσπαθούσε να τους κάνει να χαμογελάσουν –το καταλάβαινα από τη γλώσσα του σώματός του– και αυτοί του χάριζαν μικρά, σφιγμένα χαμόγελα. Ο Ίαν μπήκε με τον Χέιλ και τον Φοξ, και ξαφνιάστηκα ευχάριστα που τον είδα επιτέλους να συναναστρέφεται κάποια από τα αγόρια. Ο Γκάνερ σερόνόταν πίσω τους σαν ξεχασμένος. Τον είχα κρατήσει στους Επίλεκτους γιατί δεν μπορούσα να ξεχάσω πόσο με είχε κάνει να γελάσω το ποίημά του. Όμως, πέρα από αυτό, δεν τον ήξερα σχεδόν καθόλου. Θα έπρεπε να προσπαθήσω περισσότερο μαζί του – με όλους τους βασιικά.

Τα αδέρφια μου κάθισαν στις καθιερωμένες τους θέσεις, πιο ήσυχα από ό,τι συνήθως. Βλέποντας το οικογενειακό μας τραπέζι τόσο άδειο αισθάνθηκα ξαφνικά απίστευτη στενοχώρια. Αυτού του είδους η θλίψη, η ήσυχη και μοναχική, μπορεί να κυριεύσει κάποιον τόσο γρήγορα που να μην το καταλάβει. Την έβλεπα να προσπαθεί να τρυπώσει στα αδέρφια μου έτσι όπως είχαν το κεφάλι τους κάπως χαμηλωμένο, πιθανότατα χωρίς καν να καταλαβαίνουν ότι το έκαναν.

«Όστεν;» Σήκωσε δειλά το βλέμμα του και ένιωσα τα μάτια των Επίλεκτων πάνω μας. «Θυμάσαι εκείνη τη φορά που μας είχε κάνει η μαμά κρέπες;»

Ο Κάντεν άρχισε να γελάει και γύρισε προς τους άλλους για να διηγηθεί την ιστορία. «Η μαμά μαγείρευε συχνά όταν ήταν μικρή, και μια στο τόσο μας έφτιαχνε κάτι, για πλάκα. Η τελευταία φορά ήταν περίπου πριν από τέσσερα χρόνια».

Γέλασα. «Ήξερε ότι είχε “σκουριάσει”, αλλά ήθελε να μας φτιάξει κρέπες με βατόμουρα. Και ήθελε να κάνει και σχήματα, αστεράκια και λουλούδια. Αλλά άφησε το μείγμα τόση ώρα στο τηγάνι που όταν γύρισε τις κρέπες ήταν σχεδόν καμένες».

Ο Όστεν γέλασε. «Θυμάμαι! Τις θυμάμαι τις τραγανές κρέπες!»

Άκουσα γελάκια από τους Επίλεκτους.

«Όμως, εσύ ήσουν τόσο κακιά που δε δοκίμασες ούτε μία!» με κατηγόρησε ο Κάντεν.

Έγνεψα καταφατικά, γεμάτη ντροπή. «Ναι, αλλά ήταν θέμα αυτοσυντήρησης».

«Κι όμως, ήταν ωραίες. Τραγανές αλλά ωραίες». Ο Όστεν δάγκωσε μια μπουκιά από τις κρέπες που είχε μπροστά του. «Κάνουν αυτές να φαίνονται αδιάφορες».

Άκουσα ένα δυνατό γέλιο και είδα ότι ο Φοξ κουνούσε το κεφάλι του. «Κι εμένα ο μπαμπάς μου είναι χάλια στη μαγειρική», είπε και δυνάμωσε τη φωνή του. «Κάνουμε συχνά μπάρμπεκκιου και λέει πάντα πως ό,τι φτιάχνει είναι “καλοψημένο”». Κούνησε τα δάχτυλά του για να δείξει ότι το εννοούσε ειρωνικά.

«Και είναι καμένο, ε;» ρώτησε ο Γκάνερ.

«Ναι».

«Ο πατέρας μου», είπε ντροπαλά ο Έρικ. Ξαφνιάστηκα που ήθελε να συμμετάσχει στη συζήτηση και συνειδητοποίησα ότι περίμενα με ενδιαφέρον να δω τι θα έλεγε. «Αυτός και η μαμά μου έχουν ένα αγαπημένο φαγητό που μαγειρεύει ο ένας στον άλλο και χρειάζεται τηγάνισμα. Την τελευταία φορά που το έφτιαξε, βγήκε από την κουζίνα ενώ το είχε στον φούρνο. Ο καπνός ήταν τόσο πολύς που αναγκάστηκαν να μείνουν στο σπίτι μου για δύο μέρες μέχρι να αεριστεί το δικό τους».

«Έχεις επιπλέον δωμάτιο;» ρώτησε ο Κάιλ.

Ο Έρικ κούνησε το κεφάλι του. «Όχι. Οπότε το σαλόνι έγινε το υπνοδωμάτιό μου, και ήταν υπέροχο το ότι η μητέρα μου σηκωνόταν στις έξι το πρωί και άρχιζε να καθαρίζει».

Ο Γκάνερ συμφώνησε γελώντας. «Γιατί το κάνουν πάντα αυτό οι γονείς; Και πάντα τη μόνη μέρα που μπορείς να σηκωθείς λίγο πιο αργά».

Μισόκλεισα με απορία τα μάτια μου. «Δεν μπορείτε να τους ζητήσετε απλώς να σταματήσουν;»

Ο Φοξ πέθανε στα γέλια. «Εσείς ίσως μπορείτε, Υψηλότητα».

Ήξερα πολύ καλά ότι με πείραζε, αλλά το έκανε με καλή διάθεση.

Ο Χέλ πήρε τον λόγο. «Και μια που το λέμε, ανησυχεί κανένας άλλος ότι θα είναι απίστευτα καλομαθημένος όταν γυρίσει σπίτι έπειτα από όλη αυτή την πολυτέλεια;» Έδειξε το τραπέζι και την αίθουσα.

«Εγώ όχι», είπε ξερά ο Κάιλ, και τα αγόρια ξέσπασαν σε γέλια.

Η αίθουσα γέμισε ιστορίες και σχόλια, και το τέλος κάθε πρότασης ξυπνούσε νέες αναμνήσεις σε κάποιον άλλο. Η συζήτηση έγινε τόσο έντονη και τα γέλια τόσο τρανταχτά που κανείς δεν πρόσεξε την καμαριέρα που μπήκε στην αίθουσα και ήρθε προς το μέρος μου.

«Η μητέρα σας ξύπνησε».

Ένας χείμαρρος συναισθημάτων με κατέκλυσε, με κυρίαρχο αυτό της χαράς.

«Ευχαριστώ!» αναφώνησα. Πετάχτηκα πάνω κι έφυγα τρέχοντας. Φοβόμουν υπερβολικά να περιμένω τον Κάντεν και τον Όστεν.

Διέσχισα γρήγορα τους διαδρόμους ώσπου έφτασα στην αίθουσα του αναρρωτηρίου, όπου σταμάτησα για να πάρω

μια ανάσα. Καθώς την άνοιξα διστακτικά, πρόσεξα το μόνιτορ που εξακολουθούσε να καταγράφει κάθε χτύπο της καρδιάς της και είδα τη γραμμή να τινάζεται λίγο όταν τα μάτια μας συναντήθηκαν.

«Μαμά;» ψιθύρισα.

Ο μπαμπάς γύρισε και με κοίταξε χαμογελώντας, αν και τα μάτια του ήταν κόκκινα και γεμάτα δάκρυα.

«Ίντλιν», είπε χαμηλόφωνα η μαμά και άπλωσε το χέρι της.

Πήγα κοντά της, ενώ τα δάκρυα θόλωναν τόσο την όρασή μου που σχεδόν δεν την έβλεπα.

«Γεια σου, μαμά. Πώς είσαι;» Τύλιξα τα δάχτυλά μου γύρω από τα δικά της, προσπαθώντας να μην τη σφίξω πολύ.

«Πονάω λίγο», αποκρίθηκε. Και αυτό σήμαινε ότι πρέπει να πονούσε πολύ.

«Εντάξει, σιγά σιγά θα γίνεις καλά, ε; Μη βιάζεσαι».

«Εσύ πώς είσαι;»

Ίσιωσα την πλάτη μου ελπίζοντας να την πείσω. «Τα έχω όλα υπό έλεγχο. Και ο Κάντεν και ο Όστεν είναι μια χαρά – είμαι σίγουρη ότι έρχονται. Και απόψε έχω ραντεβού».

«Μπράβο, Ίντλιν». Ο μπαμπάς μου χαμογέλασε και έστρεψε την προσοχή του ξανά στη μαμά. «Βλέπεις, αγάπη μου; Δε με χρειάζονται καν εμένα. Μπορώ να μείνω εδώ μαζί σου».

«Ο Άρεν;» ρώτησε η μαμά και πήρε μια βαθιά ανάσα.

Κόλλησα. Καθώς άνοιξα το στόμα μου για να της πω ότι δεν είχαμε νέα του, μίλησε ο μπαμπάς. «Πήρε το πρωί».

Έμεινα έκπληκτη. «Α...»

«Ελπίζει να μπορέσει να έρθει σύντομα, όμως, είπε ότι υπήρχαν κάποιες επιπλοκές, αν και ήταν λίγο αναστατωμένος για να μου εξηγήσει τι ακριβώς. Μου είπε να σου πω ότι σε αγαπάει». Ήλπιζα αυτά τα λόγια να ήταν για μένα, αλλά ο μπαμπάς κοιτούσε κατευθείαν τη μαμά όταν τα έλεγε.

«Θέλω τον γιο μου», είπε η μαμά και η φωνή της ράγισε.  
«Το ξέρω, αγάπη μου. Θα τον δεις σύντομα». Ο μπαμπάς χάιδεψε το χέρι της.

«Μαμά;» Ο Όστεν μπήκε στο δωμάτιο και η έκφρασή του έδειχνε πως μετά βίας μπορούσε να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό του. Ο Κάντεν ρουφούσε τη μύτη του και είχε ισιώσει την πλάτη του, μάλλον για να δείξει ότι ήταν πολύ υπεράνω για να κλάψει.

«Γεια σας». Η μαμά κατάφερε να τους χαρίσει ένα πλατύ χαμόγελο και όταν ο Όστεν έσκυψε και την αγκάλιασε έκανε μια γκριμάτσα πόνου, αλλά δεν έβγαλε κιχ.

«Ήμασταν πολύ καλά παιδιά», τη διαβεβαίωσε.

Η μαμά χαμογέλασε. «Αυτό πρέπει να σταματήσει αμέσως». Γελάσαμε.

«Γεια, μαμά». Ο Κάντεν τη φίλησε στο μάγουλο και έδειχνε σαν να φοβόταν να την αγγίξει.

Σήκωσε το χέρι της και χάιδεψε το πρόσωπό του. Έμοιαζε να δυναμώνει κάθε λεπτό που περνούσε μόνο με το να μας κοιτάζει. Αναρωτήθηκα τι θα είχε κάνει αν ήταν εδώ ο Άρεν. Θα πηδούσε απ' το κρεβάτι;

«Θέλω να ξέρετε ότι είμαι καλά». Το στήθος της ανεβοκατέβαινε επιθετικά, μα το χαμόγελό της δεν έσβησε στιγμή.  
«Νομίζω ότι μπορώ να ανέβω πάνω αύριο».

Ο μπαμπάς βιάστηκε να συμφωνήσει. «Ναι, αν η σημερινή μέρα κυλήσει χωρίς κάποιο απρόοπτο, η μητέρα σας μπορεί να συνεχίσει την ανάρρωσή της στο δωμάτιό της».

«Πολύ καλό αυτό». Η φωνή του Κάντεν ζωήρεψε με αυτά τα νέα. «Άρα έχεις σχεδόν επιστρέψει στο φυσιολογικό».

Δεν ήθελα να σβήσω την ελπίδα που έβλεπα στα μάτια του ή στα μάτια του Όστεν. Ο Κάντεν ήταν έξυπνος και εύκολα καταλάβαινε κάθε ψέμα ή προσποίηση – δεν μπορού-

σα να αγνοήσω το πόσο πολύ ήθελε να είναι αλήθεια αυτό.

«Ακριβώς», είπε η μαμά.

«Λοιπόν, παιδιά», έκανε ο μπαμπάς. «Τώρα που είδατε τη μαμά, θέλω να επιστρέψετε στα μαθήματά σας. Εξακολουθούμε να έχουμε να κυβερνήσουμε μια χώρα».

«Η Ίντλιν μάς έδωσε ρεπό σήμερα», πετάχτηκε ο Όστεν.

Χαμογέλασα ένοχα. Όταν είχαμε σηκωθεί από το κρεβάτι το πρωί, αυτή ήταν η μόνη μου εντολή. Ήθελα να παίξουν λίγο.

Η μαμά γέλασε, και ήταν ένας αδύναμος αλλά όμορφος ίχθος. «Τι γενναϊόδωρη βασίλισσα!»

«Δεν είμαι ακόμα βασίλισσα», διαμαρτυρήθηκα, νιώθοντας ευγνωμοσύνη που η πραγματική βασίλισσα ήταν ακόμα ζωντανή και μιλούσε και χαμογελούσε.

«Όπως και να 'χει», είπε ο μπαμπάς, «η μητέρα σας χρειάζεται ξεκούραση. Όμως, θα βεβαιωθώ ότι θα μπορέσετε να την ξαναδείτε πριν κοιμηθείτε».

Αυτό ηρέμησε τα αγόρια, και έφυγαν χαιρετώντας τη μαμά.

Εγώ τη φίλησα στο κεφάλι. «Σ' αγαπώ».

«Κοριτσάκι μου». Τα αδύναμα δάχτυλά της άγγιξαν τα μαλλιά μου. «Σ' αγαπώ».

Αυτές οι λέξεις ήταν το πρώτο στήριγμα της μέρας μου και μπορούσα να αντέξω την υπόλοιπη ξέροντας ότι το τελευταίο θα ήταν ο Κάιλ Γούντγουορκ.

Μόλις έφυγα από την πτέρυγα του αναρρωτηρίου έπεσα πάνω σε ένα άλλο μέλος της οικογένειας Γούντγουορκ.

«Μις Μάρλι;»

Σήκωσε το κεφάλι της από τον πάγκο όπου καθόταν, σφίγγοντας ένα μαντίλι στα χέρια της, και το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο από το κλάμα.

«Είστε καλά;»

Χαμογέλασε. «Ναι, τώρα, ναι. Φοβόμουν τόσο ότι ίσως να

μη γυρνούσε ποτέ και... ειλικρινά δεν ξέρω τι θα έκανα χωρίς αυτή. Όλη μου τη ζωή την πέρασα εδώ, δίπλα στη μαμά σου».

Κάθισα δίπλα της και αγκάλιασα την πιο αγαπημένη φίλη της μητέρας μου. Με αγκάλιασε σαν να ήμουν δική της κόρη. Λυπήθηκα, γιατί ήξερα πως δεν υπερέβαλλε όταν το έλεγε αυτό. Μια ματιά στις σημαδεμένες της παλάμες έλεγε τη μεγάλη ιστορία του πώς είχε γίνει από αντάξια διαγωνιζόμενη φρικτή προδότρια και μετά πιστή κυρία επί των τιμών. Όταν συζητούσαν για το παρελθόν, κάποιες λεπτομέρειες τις εξωραΐζαν, και δεν είχα πιάσει ποτέ να μάθω, γιατί δεν ήταν δική μου δουλειά. Παρ' όλα αυτά, ανησυχούσα πως μερικές φορές η μίς Μάρλι ένιωθε ότι η συγχώρεση των γονιών μου εξαρτιόταν από την απόδειξη της αφοσίωσης της ίδιας και του συζύγου της.

«Μου είπαν ότι την επισκεφθήκατε εσύ και τα αδέρφια σου και, παρόλο που ήθελα να τη δω, δεν ήθελα να σας κλέψω τον χρόνο σας».

«Δεν είδατε τα αγόρια να φεύγουν; Εμείς τελειώσαμε. Πηγαίνετε γρήγορα, πριν αποκοιμηθεί. Ξέρω ότι θα ήθελε να σας δει».

Σκούπισε ξανά τα μάγουλά της. «Πώς είμαι;»

Γέλασα. «Χάλια», είπα και την αγκάλιασα. «Πηγαίνετε μέσα. Και μπορείτε να τους ρίχνετε μια ματιά για μένα πότε πότε; Ξέρω ότι δε θα μπορώ να κατεβαίνω όσο συχνά θα ήθελα».

«Μην ανησυχείς, θα σου στέλνω εγώ νέα όσο πιο συχνά μπορώ».

«Ευχαριστώ, μίς Μάρλι».

Ύστερα από μια τελευταία αγκαλιά, κατευθύνθηκε προς το αναρρωτήριο. Αναστέναξα και προσπάθησα να αφήσω τον εαυτό μου να απολαύσει αυτή τη στιγμή ηρεμίας. Τουλάχιστον προς το παρόν, όλα πήγαιναν καλύτερα.



## 6

Ο ΚΑΪΛ ΕΙΧΕ ΤΟ ΧΕΡΙ του στην πλάτη μου καθώς περπατούσαμε στον κήπο. Το φεγγάρι ήταν χαμηλό και γεμάτο, φωτίζοντας τη νύχτα.

«Ήσουν φοβερή το πρωί», είπε και κούνησε το κεφάλι του. «Όλοι μας ανησυχούμε για τη μαμά σου, και είναι πολύ παράξενο να μην έχουμε τον Άρεν εδώ. Και ο Κάντεν... Δεν τον έχω δει ποτέ τόσο αναστατωμένο».

«Είναι απαίσιο. Αυτός είναι ο πιο σταθερός από όλους μας».

«Ναι, αλλά μην ανησυχείς τόσο πολύ. Είναι λογικό να είναι ταραγμένος».

Πλησίασα ακόμα πιο κοντά στον Κάιλ. «Το ξέρω. Απλώς είναι δύσκολο να το βλέπεις να συμβαίνει σε κάποιον που δεν ταράζεται ποτέ».

«Γι' αυτό λέω ότι στο πρωινό ήταν τέλεια. Νόμιζα ότι θα ήταν βασανιστικά, ότι δε θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για ό,τι συνέβαινε ή ίσως δε θα μιλούσαμε καθόλου. Και τότε ξαφνικά εσύ άνοιξες τη συζήτηση. Ήταν απίστευτο. Μην ξεχνάς ότι έχεις αυτή την ικανότητα». Μου κούνησε απειλητικά το δάχτυλο.

«Ποια ικανότητα; Του αντιπερισπασμού;» Γέλασα.

«Όχι». Προσπαθούσε να βρει τις κατάλληλες λέξεις. «Έχεις τον τρόπο να ελαφραίνεις μια κατάσταση. Το έχεις ξανακάνει άλλωστε. Σε πάρτι ή στα *Δελτία*. Αλλάζεις τη δυναμική της συζήτησης. Δεν μπορούν να το κάνουν πολλοί αυτό».

Συνεχίσαμε να περπατάμε ως την άκρη του κήπου.

«Ευχαριστώ. Σημαίνει πολλά για μένα. Ανησυχώ τόσο».

«Δεν είναι κακό να ανησυχείς».

«Δεν ανησυχώ μόνο για τη μαμά, όμως». Σταμάτησα και έβαλα τα χέρια μου στη μέση. Αναρωτιόμουν πόσα μπορούσα να του πω. «Ο Άρεν μού άφησε ένα γράμμα. Ξέρεις ότι ο κόσμος είναι δυσανεκτός με τη μοναρχία; Και ειδικά μ' εμένα; Και τώρα είμαι ουσιαστικά επικεφαλής και, ειλικρινά, δεν είμαι καθόλου σίγουρη αν θα το ανεχτούν. Μου πέταξαν ήδη μια φορά σάπια λαχανικά. Έχω διαβάσει τόσο πολλά απαίσια άρθρα για μένα... Τι θα γίνει αν στραφούν εναντίον μου;»

«Τι θα γίνει;» αστειεύτηκε. «Δεν είναι ότι δεν έχουμε άλλες επιλογές. Θα μπορούσαμε να γίνουμε δικτατορία – αυτό θα τους έβαζε στη θέση τους. Υπάρχει η ομοσπονδιακή δημοκρατία, η συνταγματική μοναρχία... ή ακόμα και η θεοκρατία! Μπορούμε να δώσουμε όλη την εξουσία στην εκκλησία!»

«Κάιλ, σοβαρολογώ! Τι θα γίνει αν με καθαιρέσουν;»

Έπιασε απαλά το πρόσωπό μου. «Ίντλιν, αυτό δεν πρόκειται να συμβεί».

«Μα έχει ξανασυμβεί! Έτσι πέθαναν οι παππούδες μου. Μπήκαν κάποιοι στο σπίτι τους και τους σκότωσαν. Και τη γιαγιά μου τη λάτρευαν όλοι!» Ένιωθα τα δάκρυα να ξεχειλίζουν. Ουφ, ήμουν τόσο κλαψιάρια τις τελευταίες μέρες! Τα σκούπισα και άγγιξα τα δάχτυλά του κατά λάθος.

«Άκουσέ με. Εκείνοι ήταν μια χούφτα αναρχικοί. Τώρα έχουν φύγει και ο κόσμος εκεί έξω είναι υπερβολικά απα-

σχολημένος προσπαθώντας να ζήσει τη ζωή του για να αφιερώσει χρόνο να καταστρέψει τη δική σου».

«Δεν μπορώ να βασιστώ σε αυτό», ψιθύρισα. «Υπάρχουν πράγματα για τα οποία ήμουν πάντα σίγουρη και σχεδόν όλα τους έχουν καταρρεύσει τις τελευταίες εβδομάδες».

«Μήπως...» Δίστασε και με κοίταξε βαθιά στα μάτια. «Μήπως θέλεις να σταματήσεις να σκέφτεσαι;»

Ξεροκατάπια κι επεξεργάστηκα την πρότασή του. Έτσι όπως ήμασταν οι δυο μας στο σκοτεινό, ήρεμο βράδυ, έμοιαζε πολύ με τη νύχτα του πρώτου μας φιλιού. Μόνο που αυτή τη φορά δεν υπήρχε κανείς τριγύρω για να μας δει και να το γράψει στην εφημερίδα. Οι γονείς μας δεν ήταν κάπου κοντά και οι φρουροί δε μας ακολουθούσαν. Για μένα αυτό σήμαινε ότι για μια μόνο στιγμή τίποτα δε με κρατούσε από το να κάνω αυτό που ήθελα.

«Θα έκανα ό,τι και αν μου ζητούσες, Ίντλιν», μου ψιθύρισε ο Κάιλ.

Κούνησα το κεφάλι μου. «Δεν μπορώ να σου το ζητήσω, όμως».

Μισόκλεισε τα μάτια του με απορία. «Γιατί; Έκανα κάτι λάθος;»

«Όχι, ανόητε», απάντησα και τραβήχτηκα. «Προφανώς...» Ξεφύσηξα. «Έκανες κάτι σωστό. Δεν μπορώ να σε φιλήσω έτσι απλά, σαν να μην τρέχει τίποτα, γιατί τελικά... κάτι τρέχει».

Κάρφωσα το βλέμμα μου στο έδαφος, και όσο περνούσε η ώρα εκνευριζόμουν και πιο πολύ.

«Και για όλα φταις εσύ, αν θες να ξέρεις!» τον κατηγόρησα και τον αγριοκοίταξα καθώς βηματίζα πάνω κάτω. «Μια χαρά ήμουν όταν δε σε συμπαθούσα. Μια χαρά ήμουν όταν δε συμπαθούσα κανέναν». Έκρυψα το πρόσωπό μου. «Και τώρα έχω βρεθεί στη μέση αυτής της τρέλας και νιώθω τό-

σο χαμένη που μετά βίας σκέφτομαι σωστά. Αλλά ξέρω ότι νοιάζομαι για σένα και δεν ξέρω τι να κάνω γι' αυτό». Όταν μάζεψα αρκετό κουράγιο για να τον κοιτάξω ξανά είδα ότι γελούσε πονηρά. «Για όνομα του Θεού, μην είσαι τόσο ικανοποιημένος με τον εαυτό σου!»

«Συγγνώμη», είπε και συνέχισε να χαμογελάει.

«Ξέρεις πόσο με τρομάζει που τα λέω όλα αυτά;»

Μείωσε το κενό ανάμεσά μας. «Μάλλον όσο τρομάζει εμένα που τα ακούω».

«Μιλώ σοβαρά, Κάιλ».

«Κι εγώ! Κατ' αρχάς, είναι παράξενο να σκέφτομαι τι σημαίνουν όλα αυτά. Γιατί εσύ έχεις έναν τίτλο, ένα θρόνο και μια ζωή σχεδιασμένη για σένα. Είναι αδύνατον να το χωνέψω καν. Κι έπειτα, περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο εδώ, ξέρω ότι κρατάς τα συναισθήματά σου για τον εαυτό σου. Μια τέτοια εξομολόγηση πρέπει να είναι πολύ επώδυνη για σένα».

Έγνεψα καταφατικά. «Όχι ότι με εξοργίζει που μου αρέσεις... ή μάλλον με εξοργίζει».

Γέλασε. «Ναι, είναι λίγο εκνευριστικό».

«Όμως, θέλω να ξέρω τώρα, πριν προχωρήσουμε άλλο, εσύ νιώθεις κάτι τέτοιο για μένα; Γιατί, αν δε νιώθεις, πρέπει να κάνω κάποια σχέδια».

«Και αν νιώθω;»

Σήκωσα τα χέρια μου ψηλά και τα άφησα να πέσουν στο πλάι. «Και πάλι θα πρέπει να κάνω σχέδια, αλλά θα είναι διαφορετικά».

Αναστέναξε βαριά. «Από ό,τι φαίνεται και εγώ ενδιαφέρομαι για σένα. Και δε θα το είχα αντιληφθεί αν δεν παρατηρούσα τα σχέδιά μου τελευταία».

«Τι ρομαντικό!» είπα ειρωνικά.

Γέλασε. «Όχι, αλήθεια, το εννοώ. Συνήθως ενθουσιάζομαι

να σχεδιάζω ουρανοξύστες και σπίτια για άστεγους, δηλαδή πράγματα που θα είναι αξιομνημόνευτα ή θα βοηθήσουν τους ανθρώπους. Τις προάλλες, όμως, έπιασα τον εαυτό μου να σχεδιάζει για σένα ένα καλοκαιρινό ανάκτορο, ένα παλάτι σε μικρογραφία, ίσως κάτι με αμπελώνα. Σήμερα το πρωί μου ήρθε μια ιδέα για σπίτι στην παραλία».

Η ανάσα μου κόπηκε. «Πάντα ήθελα ένα σπίτι στην παραλία!»

«Όχι ότι θα το χρησιμοποιούσαμε ποτέ, αφού θα είχες να κυβερνήσεις τον κόσμο».

«Όμως, είναι όμορφη σκέψη, όπως και να 'χει».

Ανασήκωσε τους ώμους. «Απλώς μου φαίνεται πως τελευταία ό,τι θέλω να φτιάξω έχει σχέση μ' εσένα».

«Αυτό είναι πολύ σημαντικό. Γνωρίζω πολύ καλά πόση σημασία έχει για σένα η δουλειά σου».

«Δεν είναι η δουλειά μου, βασικά. Είναι κάτι που με ενδιαφέρει».

«Εντάξει τότε. Τι λες να το προσθέσουμε κι αυτό σ' αυτή την κατηγορία; Είναι κάτι που μας ενδιαφέρει, και το ξέρουμε και οι δύο, και θα δούμε πώς θα πάει».

«Έχεις δίκιο. Δε θέλω σε καμία περίπτωση να σε αποθαρρύνω, αλλά μου φαίνεται πολύ νωρίς για να το πούμε έρωτα».

«Εννοείται!» συμφώνησα. «Είναι πολύ νωρίς και είναι πολύ σοβαρή λέξη».

«Και είμαστε πολύ απασχολημένοι».

«Και είναι πολύ τρομακτικό».

Γέλασε. «Συναγωνίζεται την καθαίρεση από τον θρόνο;»

«Τουλάχιστον!»

«Ουάου. Εντάξει». Χαμογέλασε, πιθανότατα με τη σκέψη ότι εμείς οι δύο θα ερωτευόμασταν ο ένας τον άλλο. «Και τώρα;»

«Θα συνεχίσω την Επιλογή, νομίζω. Δε θέλω να σε πληγώσω αλλά πρέπει να συνεχίσω. Πρέπει να είμαι σίγουρη».

Έγνεψε καταφατικά. «Δε θα σε ήθελα αν δεν ήσουν σίγουρη».

«Σας ευχαριστώ, κύριε».

Ξερόβηξε για να καθαρίσει τον λαιμό του. «Νομίζω ότι πρέπει να φάμε κάτι».

«Αρκεί να μην το μαγειρέψω εγώ».

Έβαλε το χέρι του γύρω από τους ώμους μου καθώς γυρίζαμε πίσω στο παλάτι. Ήταν κάτι που θα έκανε αν ήταν το αγόρι μου. «Μα τα πήγαμε τόσο καλά την προηγούμενη φορά».

«Εγώ μόνο για το βούτυρο έμαθα».

«Τότε ξέρεις τα πάντα».

Το πρωί πήγα κατευθείαν στο αναρρωτήριο, θέλοντας απεγνωσμένα να δω τη μαμά. Έστω και αν κοιμόταν, είχα ανάγκη να υπενθυμίσω στον εαυτό μου ότι ήταν ζωντανή και σύντομα θα γινόταν καλά. Άνοιξα διστακτικά την πόρτα, και την είδα ανασηκωμένη στο κρεβάτι, ξύπνια, ενώ ο μπαμπάς κοιμόταν, καθισμένος στην καρέκλα και μισοξαπλωμένος δίπλα της. Έφερε το δάχτυλό της μπροστά στα χείλη της, χαμογελώντας. Με το άλλο της χέρι χάιδευε απαλά τα μαλλιά του.

Πήγα σιγά σιγά στην άλλη πλευρά του κρεβατιού για να της δώσω ένα φιλί στο μάγουλο.

«Ξυπνάω συνέχεια τη νύχτα», μου ψιθύρισε και με έσφιξε απαλά, «γιατί όλα αυτά τα σωληνάκια και τα λοιπά με ενοχλούν. Και κάθε φορά τον βλέπω ξύπνιο να με προσέχει. Μου κάνει καλό να τον βλέπω να κοιμάται λίγο».

«Κι εμένα. Φαίνεται λίγο κουρασμένος τελευταία».

Χαμογέλασε. «Α, τον έχω δει και χειρότερα. Θα το ξεπεράσει και αυτό».

«Σε είδαν σήμερα οι γιατροί;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Τους ζήτησα να έρθουν αργότερα για να ξεκουραστεί λίγο. Σύντομα θα επιστρέψω στο δωμάτιό μου».

Φυσικά. Η γυναίκα που είχε μόλις πάθει καρδιακή προσβολή προτιμούσε να καθυστερήσει για λίγο τη δική της άνεση προκειμένου ο άντρας που αγαπάει να πάρει έναν υπνάκο. Σοβαρά, ακόμα και αν έβρισκα κάποιον κάποτε, θα μπορούσε ποτέ η σχέση μας να συγκριθεί με τη δική τους;

«Εσύ πώς τα πας; Σε βοηθάνε όλοι;» Η μαμά συνέχισε να περνάει τα δάχτυλά της ανάμεσα από τα μαλλιά του μπαμπά.

«Απέλυσα τον Κόντλι. Δε νομίζω ότι σου το είπα χθες».

Έμεινε ακίνητη και με κοίταξε έντονα. «Πώς; Γιατί;»

«Α, τίποτα σοβαρό. Ήθελε απλώς να κηρύξουμε πόλεμο».

Σκέπασε το στόμα της, προσπαθώντας να μη γελάσει με το πόσο αδιάφορα σχολίαζα μια απόβαση. Ύστερα από δευτερόλεπτα, όμως, σταμάτησε να χαμογελάει και έβαλε και τα δυο της χέρια στο στήθος της.

«Μαμά;» είπα λίγο πιο δυνατά από ό,τι σκόπευα. Ο μπαμπάς τινάχτηκε αμέσως απ' τον ύπνο του.

«Αγάπη μου; Τι έγινε;»

Η μαμά κούνησε το κεφάλι της. «Τα ράμματα είναι μόνο. Μια χαρά είμαι».

Ο μπαμπάς ακούμπησε ξανά στην καρέκλα του. Δεν είχε σκοπό να κοιμηθεί άλλο προς το παρόν. Η μαμά προσπάθησε να πιάσει και πάλι την κουβέντα και να στρέψει αλλού την προσοχή.

«Και η Επιλογή; Πώς πάνε εκεί τα πράγματα;»

Δίπτασα. «Καλά, νομίζω. Δεν είχα πολύ χρόνο να αφιερώσω στα αγόρια, αλλά θα το διορθώσω αυτό. Ειδικά εφόσον πλησιάζει το Δελτίο».

«Ξέρεις, αγάπη μου, δε θα σε κατηγορούσε κανείς αν το ακύρωνες. Έχεις περάσει πάρα πολλά την τελευταία εβδομάδα και επίσης είσαι αντιβασιλίσσα. Δεν είμαι σίγουρη ότι θα έπρεπε να προσπαθείς να ισορροπήσεις τόσα πράγματα ταυτόχρονα».

«Είναι πολύ καλά αγόρια», παρατήρησε ο μπαμπάς, «όμως, αν σου αποσπούν πολύ την προσοχή...»

Αναστέναξε. «Νομίζω ότι πρέπει να σταματήσουμε να παραβλέπουμε το γεγονός ότι είμαι το λιγότερο αγαπητό πρόσωπο αυτής της οικογένειας. Τουλάχιστον στο ευρύ κοινό. Μπορεί να λέτε ότι δε θα με κατηγορούσε κανείς, αλλά είμαι σχεδόν σίγουρη ότι θα το έκαναν».

Η μαμά και ο μπαμπάς αντάλλαξαν ένα βλέμμα και έδειχναν να θέλουν να το αρνηθούν, όμως, από την άλλη, δεν ήθελαν να πουν ψέματα.

«Αν γίνω βασιλίσσα μια μέρα, πρέπει να κερδίσω τον κόσμο».

«Και πιστεύεις ότι με το να βρεις έναν σύζυγο θα το πετύχεις αυτό;» Η μαμά με κοίταξε καχύποπτα.

«Ναι. Είναι η άποψη που έχουν για μένα. Νομίζουν ότι είμαι πολύ ψυχρή. Ο καλύτερος τρόπος να το διαψεύσω είναι να παντρευτώ. Νομίζουν ότι σκέφτομαι και λειτουργώ σαν άντρας. Ο καλύτερος τρόπος να το αντικρούσω είναι να γίνω νύφη».

«Δεν ξέρω. Δεν είμαι πολύ σίγουρη ότι πρέπει να συνεχίσεις».

«Να σου θυμίσω ότι ήταν δική σας ιδέα αυτή η Επιλογή;» Αναστέναξε.

«Άκου την κόρη σου», είπε ο μπαμπάς. «Τι έξυπνο κορίτσι. Από μένα θα πήρε».

«Δε θέλεις να κοιμηθείς ακόμα λίγο;» τον ρώτησε η μαμά.

«Όχι, νιώθω πολύ αναζωογονημένος», απάντησε εκείνος. Δεν ήμουν σίγουρη αν ήταν επειδή ήθελε να συνεχίσει τη συζήτηση ή επειδή ήθελε να συνεχίσει να προσέχει τη μαμά. Όπως και να 'χε, ήταν εμφανές ότι έλεγε ψέματα.

«Μπαμπά, φαίνεσαι λες και σε έδειρε ο Χάρως».

«Μάλλον και το χιούμορ από μένα το πήρες».

«Μπαμπά!»

Γέλασε, και το ίδιο έκανε και η μαμά, βάζοντας αμέσως το χέρι της στο στήθος της.

«Κοίτα! Τα απαίσια αστεία σου είναι τώρα επικίνδυνα για τη ζωή μας. Πρέπει να τα σταματήσεις».

Αντάλλαξαν ένα χαμόγελο.

«Εσύ ξέρεις τι πρέπει να κάνεις, Ίντλιν. Εμείς θα σε υποστηρίξουμε με όποιον τρόπο μπορούμε».

«Ευχαριστώ. Σας παρακαλώ, όμως, ξεκουραστείτε λίγο και οι δύο».

«Ουφ, πόσο καταπιεστική είναι!» κλαψούρισε η μαμά.

Ο μπαμπάς συμφώνησε. «Ναι! Ποια νομίζει ότι είναι;»

Τους έριξα ένα τελευταίο βλέμμα. Ο μπαμπάς μου έκλεισε το μάτι. Όποιον κι αν είχα να αντιμετωπίσω σήμερα, τουλάχιστον είχα και τους δυο στο πλευρό μου.

Τους άφησα και πήγα γρήγορα να ξεκινήσω δουλειά. Έμεινα έκπληκτη όταν είδα ένα υπέροχο μπουκέτο λουλούδια πάνω στο γραφείο μου.

«Κάποιος θεωρεί ότι κάνετε πολύ καλή δουλειά, ε;» παρατήρησε η Νίνα.

«Η πιστεύει ότι θα πεθάνω από το άγχος και ήθελε να είναι ο πρώτος που θα στείλει λουλούδια για την κηδεία»,

αστειεύτηκα, γιατί δεν ήμουν σίγουρη ότι ήθελα να παραδεχτώ πόσο ευχάριστα είχα ξαφνιαστεί.

«Μην το βλέπετε έτσι! Τα πάτε πολύ καλά». Ωστόσο, το βλέμμα της Νίνα δεν ήταν καν στραμμένο προς εμένα. Είχε ζουμάρει στην κάρτα.

Την έφερα κοντά στο στήθος μου και τη σήκωσα ελάχιστα, ίσα ίσα για να διαβάσω το σημείωμα.

*Μου φάνηκες λίγο πεσμένη τις προάλλες όταν χωριστήκαμε. Ήθελα η σημερινή σου μέρα να ξεκινήσει πιο χαρούμενα. Είμαι εδώ για σένα – Μαρίντ.*

Χαμογέλασα και την έδωσα στη Νίνα, που αναστέναξε και μετά κοίταξε το τεράστιο μπουκέτο.

«Από ποιον είναι αυτό;» ρώτησε ο στρατηγός Λέγκερ, που μπήκε στο δωμάτιο.

«Από τον Μαρίντ Ιλέα», απάντησα.

«Έμαθα ότι πέρασε. Έφερε απλώς δώρα ή ήθελε και κάτι;» ρώτησε ο στρατηγός γεμάτος καχυποψία.

«Όσο παράξενο κι αν είναι, ήθελε να δει μήπως χρειάζομαι κάτι. Προτείνει να με βοηθήσει με το κοινό. Γνωρίζει πολύ περισσότερα από εμένα για το πώς ζει ο κόσμος μετά την κατάργηση των τάξεων».

Ο στρατηγός Λέγκερ ήρθε κοντά μου και παρατήρησε την εντυπωσιακή ανθοδέσμη. «Δεν ξέρω. Τα πράγματα μεταξύ της οικογένειάς του και της δικής σας δεν τέλειωσαν και με τον καλύτερο τρόπο».

«Το θυμάμαι. Και πολύ έντονα μάλιστα. Όμως, μπορεί να είναι καλό να μάθω κάποια πράγματα τώρα για να είμαι έτοιμη όταν έρθει η ώρα μου».

Ο στρατηγός μού χαμογέλασε και το πρόσωπό του μάλακωσε. «Έχει ήδη έρθει, Υψηλοτάτη. Να προσέχετε ποιον εμπιστεύεστε, εντάξει;»

«Μάλιστα, κύριε».

Η Νίνα ήταν ακόμα ενθουσιασμένη. «Κάποιος πρέπει να πει στον Μαρκ δυο κουβέντες. Μόλις πήρα μια τεράστια προαγωγή. Πού είναι τα λουλούδια μου;»

«Μπορεί να σχεδιάζει να τα φέρει ο ίδιος αυτοπροσώπως. Πολύ πιο ρομαντικό», της είπα.

«Μπα! Έτσι όπως δουλεύει;» είπε σκεπτική. «Ακόμα και αν πέθαιναν όλοι στο παλάτι και με κάποιον τρόπο γινόμουν βασίλισσα, και πάλι δε θα μπορούσε να πάρει άδεια. Είναι τόσο απασχολημένος πάντα».

Αν και προσπαθούσε να κάνει πλάκα, καταλάβαινα τη θλίψη της. «Όμως, του αρέσει πολύ, σωστά;»

«Ω, ναι, του αρέσει η έρευνά του. Είναι απλώς δύσκολο που είναι τόσο απασχολημένος και τόσο μακριά».

Δεν ήξερα τι άλλο να πω γι' αυτό το θέμα, οπότε έστρεψα τη συζήτηση ξανά στο δώρο μου. «Παρ' όλα αυτά, είναι κάπως υπερβολικά, δε βρίσκεις;»

«Νομίζω ότι είναι τέλεια».

Κούνησα το κεφάλι μου. «Όπως και να 'χει, μάλλον πρέπει να τα βάλουμε κάπου αλλού».

«Δε θέλετε να τα βλέπετε;» ρώτησε η Νίνα καθώς πήγαινε να πιάσει το βάζο.

«Όχι, χρειάζομαι τον χώρο στο γραφείο».

Ανασήκωσε τους ώμους της και έπιασε προσεκτικά τη σύνθεση για να τη μεταφέρει στο καθιστικό. Εγώ κάθισα στο γραφείο. Ήταν ανάγκη να συγκεντρωθώ αν ήθελα να κερδίσω το κοινό. Και αυτό ακριβώς έπρεπε να κάνω – έτσι είχε πει ο Άρεν.

«Περίμενε!» Η φωνή μου ακούστηκε λίγο πιο έντονη από ό,τι σκόπευα, και η Νίνα ξαφνιασθηκε. «Βάλ' τα πίσω στη θέση τους».

Έκανε μια γκριμάτσα, αλλά τα έφερε. «Γιατί αλλάξατε γνώμη;»

Κοίταξα το μπουκέτο και χάιδεψα με τα δάχτυλά μου μερικά πέταλα. «Απλώς θυμήθηκα ότι μπορώ να κυβερνάω αλλά να μου αρέσουν και τα λουλούδια».

Όταν η Ίντλιν έγινε η πρώτη πριγκίπισσα της δυναστείας των Ιλέα και έκανε τη δική της Επιλογή, δεν πίστευε ποτέ ότι θα ερωτευόταν κάποιον από τους τριάντα πέντε υποψηφίους. Πέρασε τις πρώτες εβδομάδες του διαγωνισμού μετρώντας τις μέρες μέχρι να τους στείλει στα σπίτια τους. Αλλά τα γεγονότα στο παλάτι την ανάγκασαν να συνειδητοποιήσει ότι δε θα βρει την ευτυχία αν μείνει μόνη.

Η Ίντλιν δεν είναι ακόμα βέβαιη ότι η υπόθεση γάμος θα έχει το παραμυθένιο τέλος που είχε η σχέση των γονιών της είκοσι χρόνια πριν. Όμως, μερικές φορές η καρδιά έχει τον τρόπο της να σε εκπλήσσει... και σύντομα η Ίντλιν πρέπει να κάνει μια επιλογή που φαίνεται πιο απίθανη και πιο σημαντική απ' ό,τι φανταζόταν ποτέ.

Κυκλοφορούν επίσης  
τα πρώτα τέσσερα βιβλία της σειράς:



Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**  
[www.psichogios.gr](http://www.psichogios.gr)

ISBN: 978-618-01-1873-5



9 786180 118735

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18399